

Curierul Adventist

ORGAN AL CULTULUI CREȘTIN A.Z.S.
DIN REPUBLICA SOCIALISTĂ ROMÂNIA

ANUL LVII
Iulie — August
1979

Tubiți frați,

Stăm în fața unei noi Săptămîni de Rugăciune, ocazie bine venită de a mulțumi lui Dumnezeu pentru toate binecuvîntările Sale, rostind împreună cu psalmistul: „Binecuvîntează, suflete, pe Domnul, și tot ce este în mine să binecuvînteze Numele Lui cel sfînt“ (Ps. 103,1). Cu această ocazie avem datoria să ne manifestăm recunoștința sufletului nostru pentru orice dar bun și desăvirșit pe care-l primim de la Tatăl luminilor, și care ne-a fost dăruit în decursul anului care a trecut. Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru liniștea și pacea de care ne-am bucurat în patria noastră, ceea ce a făcut să ne putem desfășura în deplină armonie viața și activitatea noastră bisericască.

Înainte noastră ne stă o nouă Săptămîină de Rugăciune, zile în care vom căuta să privim cu mult interes și cu multă atenție la cele ce au loc în Sanctuarul ceresc, unde sîntem invitați a privi la Marele nostru Mare Preot, care mijlocește pentru noi înaintea Tatălui. „Așa Te privesc eu“, spunea psalmistul, „în locașul Tău cel Sfînt (în Sanctuar), ca să-Ți văd puterea și slava“ (Ps. 63,2).

Este nădejdea și dorința noastră, ca prin lucrarea Duhului Sfînt, noi să ajungem a înțelege mai bine ce însemnează, pentru mintuirea noastră, lucrarea aceasta de ispășire pe care o face Domnul Hristos în Sanctuarul ceresc. Cu cît vom înțelege mai bine acest lucru, cu atît vom fi mai umiliți înaintea lui Dumnezeu, iar inimile împietrite, vor fi schimbate atunci cînd vom înțelege că Domnul Hristos a murit pentru noi și în locul nostru, „pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16). Numai atunci vom putea înțelege mai bine dragostea infinită pe care o are Dumnezeu pentru cei păcătoși.

În dorința ca binecuvîntarea cerului să ne fie dată din belșug, să parcurgem aceste prelegeri cu meditație sfîntă și rugăciune stăruitoare și apoi, plecați pe genunchi și punind pe altarul arderii de tot al consacrării noastre inima și întreaga noastră ființă, să rugăm pe Milostivul nostru Părinte să ne fie binevoitor. Serva Domnului ne spune :

„Marele Plan de Mintuire, așa cum este el descoperit în lucrările de încheiere a istoriei mîntuirii, trebuie cercetat și înțeles foarte bine. Scenele legate de Sanctuarul ceresc, ar trebui să impresioneze inimile celor credincioși în așa mod, încît ele să reflecte, la rîndul lor, lucrarea mîntuirii în favoarea noastră. Toți trebuie să ajungem mai cunoscători ai lucrării de ispășire care se desfășoară în prezent în Sanctuarul ceresc. Cînd acest mare adevăr este văzut și înțeles, cei ce-l vor înțelege astfel, vor ajunge să lucreze în armonie cu Hristos, pentru a pregăti pe cei credincioși, ca ei să poată sta în Ziua cea Mare a Domnului“ (5.T./575).

Lucrarea de ispășire care are loc în prezent în Sanctuarul ceresc, se apropie de încheierea ei, grăbindu-se (Rom. 9,28). Rezultatul lucrării Marelui nostru Preot, Domnul Isus Hristos, are consecințe veșnice pentru noi toți. Cînd această lucrare a harului se va încheia, atunci Domnul Hristos va părăsi Sfînta Sfîntelor a Sanctuarului ceresc, și dezbrăcîndu-Și veșmintele de Mare Preot și Mijlocitor, în favoarea tuturor păcătoșilor, va îmbrăca haina de Judecător rostînd cu glas tare : „Cine este nedrept să fie nedrept și mai departe ; Cine este întinat să se întineze și mai departe ; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană ; și cine este sfînt, să se sfințească și mai departe“ (Apoc. 22,11).

Sînt convins că aceste adevăruri pe care le analizăm în cursul acestei Săptămîni de Rugăciune, vor avea darul să pună în centrul atenției noastre persoana Domnului Hristos, așa cum este ea descoperită în serviciile Sanctuarului, adică, în împlinirea lucrării Sale de mijlocire pentru primirea și iertarea noastră. Această lucrare minunată este plăcut prezentată de apostolul Pavel cînd spune : „Astfel, fiindcă avem un Mare Preot însemnat, care a străbătut cerurile — pe Isus, Fiul lui Dumnezeu — să rămînem tari în mărturisirea noastră... Să ne apropiem dar cu deplină încredere de scaunul harului, ca să căpătăm îndurare și să găsim har, pentru ca să fim ajutați la vreme de nevoie“ (Evr. 4,14,16).

Este dorința și necesitatea noastră spirituală ca atît Biserica, în totalitatea ei, cît și fiecare dintre noi în mod individual care parcurgem aceste prelegeri, să ne împărtășim de plinătatea bogăției harului Domnului Hristos, har ce ne este pus la dispoziție prin lucrarea Domnului Hristos în Sanctuarul ceresc.

Fie ca Bunul Dumnezeu să ne ajute ca în această Săptămîină de Rugăciune să înțelegem pe deplin lucrarea pe care Domnul Hristos o face pentru noi în Sanctuarul ceresc, și prin rugăciune, mărturisire și părăsire a păcatelor și nedesăvirșirilor noastre, să le așezăm asupra Lui, pentru ca prin credință și în virtutea neprihănirii Sale, fiecare din cei ce mărturisesc a crede în Hristos și toată Biserica Sa, să fie pregătită pentru momentul întîlnirii cu El.

Mai presus de orice, doresc ca Săptămîina aceasta de Rugăciune, să aducă întreaga noastră Biserică, pe toți slujitorii lui Dumnezeu, într-o unitate perfectă a iubirii divine ce se jertfește, pentru a demonstra tuturor că sîntem fii și fiice ale lui Dumnezeu. Căci „cine zice că rămîne în El, trebuie să trăiască și el cum a trăit Isus“ (1 Ioan 2,6).

23 August

ziua eliberării

În viața poporului român, în existența lui milenară, actul de la 23 August 1944 a jucat un rol capital, el semnificând începutul unei pagini noi în viața poporului, deschizând vaste orizonturi pe calea edificării unei civilizații materiale și spirituale superioare și a promovării unei politici de pace și colaborare cu toate statele, politică ce a asigurat prestigiul fără precedent al României în lumea popoarelor de pe planeta noastră.

Uriasă rămîne, însă ziua aceasta și prin faptul că ea a însemnat crearea unei noi ambianțe spirituale, a unui cadru propice afirmării plene a personalității umane, cînd fiecare cetățean al țării, indiferent de naționalitatea sa sau convingerile sale religioase, poate să se afirme deplin și să aducă contribuția sa la bunăstarea întregii colectivități.

Prin profundele și multiplele sale semnificații, ziua de 23 August a intrat de-a pururi în conștiința poporului român drept cea mai mare sărbătoare națională, situîndu-se la loc de frunte în rîndul momentelor memorabile și eroice ale luptei sale îndelungate pentru independență, libertate națională și socială.

Uriășele prefaceri care au avut și au loc în viața poporu-

lui nostru sînt deosebit de semnificative și ele ilustrează cu o și mai mare pregnanță, ceea ce a însemnat aceasta pentru noi. „Întreaga activitate de dezvoltare economico-socială a țării — arată Președintele țării Nicolae Ceaușescu — are drept scop creșterea în ritm înalt a forțelor de producție, a bogăției naționale și ridicarea pe această bază a bunăstării materiale și spirituale a întregului nostru popor, esența societății socialiste multilateral dezvoltate, pe care o edificăm în România“.

Datorită creșterii venitului național, a rezultatelor bune obținute în dezvoltarea economică a țării, a fost posibilă stabilirea majorării pînă în 1980 a retribuției cu peste 32 la sută, față de circa 20 la sută cît prevedea actualul cincinal, majorare a cărei primă etapă s-a încheiat recent.

Fonduri însemnate au fost și sînt destinate de către stat în vătamîntului, asigurării sănătății, pensiilor, alocațiilor pentru copii, precum și majorării acestor alocații, altor trebuințe de ordin social, satisfacerii în condiții din ce în ce mai bune a cerințelor mereu crescînde ale celor ce muncesc de la orașe și sate.

O dovadă grăitoare a preocupării statornice pentru îmbună-

SUMAR

- Pagina Președintelui — co-perta a II-a
- 23 August ziua eliberării — pag. I
- Răscumpărare și Restaurare — pag. a 3-a
- Realizări — pag. a 6-a
- Păcat și Jertfă — pag. a 7-a
- În umbra Crucii — pag. a 9-a
- O lucrare solemnă — pag. a 12-a
- Lecția Sanctuarului din vechime — pag. a 13-a
- Hristos Paștele nostru — pag. a 18-a
- Domnul Hristos, Preot și Jertfă — pag. a 21-a
- Isus Hristos Marele nostru Preot — pag. a 23-a

tăptrea continuă a calității vieții oamenilor muncii, o reprezentă amplul program de construire în actualul cincinal a unui număr de peste un milion de apartamente. Înfăptuirea programului național de sistematizare a teritoriului, înflorirea economică și edilitară a orașelor și comunelor, vor contribui la apropierea condițiilor de viață de la sate de cele din orașe, la imprimarea unui puternic avânt tuturor localităților, în pas cu exigențele civilizației moderne.

Corespunzător creșterii veniturilor cetățenilor, se întreprind măsuri tot mai hotărâte pentru realizarea programului de largirea și diversificarea producției bunurilor de larg consum și a serviciilor, în vederea îmbunătățirii continue a aprovizionării populației.

23 August a însemnat o orientare nouă în politica externă a țării. Un loc central în politica externă a României îl ocupă dezvoltarea multilaterală a relațiilor de prietenie, colaborare și solidaritate cu toate statele socialiste în spiritul egalității, independenței și suveranității naționale, al avantajului reciproc și întrajutorării, preocuparea constantă pentru întărirea unității și solidarității dintre acestea. O amplă dezvoltare cunosc relațiile României cu țările în curs de dezvoltare, cu țările nealiniate.

Recenta vizită a Președintelui țării, Nicolae Ceaușescu, ca mesager al păcii, al poporului Român în țările Africii, se înscrie ca o nouă pagină în isto-

ria relațiilor de prietenie între România și aceste țări.

Ca o necesitate a propriei dezvoltări, ca și a progresului general, a întăririi păcii și înțelegerii între popoare, țara noastră promovează o politică de largă colaborare cu toate statele lumii, fără deosebire de crînduire socială, inclusiv cu țările capitaliste avansate economic, în spiritul avantajului reciproc, al respectării independenței și suveranității naționale.

România este hotărâtă să acționeze în continuare pentru înfăptuirea colaborării și securității în Europa, pentru transpunerea reală și integrală în viață a prevederilor Actului final de la Helsinki. Milităm cu toate forțele pentru întărirea colaborării cu toate popoarele europene, precum și pentru măsuri concrete de dezangajare militară a continentului, în așa fel încît fiecare națiune să se afle la adăpost de orice agresiune, să se poată dezvolta liberă, așa cum dorește. Țara noastră militează pentru colaborarea bilaterală și multilaterală a tuturor statelor din Balcani, pentru transformarea acestei zone într-o zonă a păcii, colaborării pașnice, buneii vecinătăți și libertăți.

Și nu se poate să nu subliniem și cu această ocazie, cînd întregul popor sărbătorește împlinirea a 35 de ani de la acel memorabil „23 August“, că în tot cursul întregii noastre istorii, s-au abătut multe furtuni asupra pașnicului nostru popor, a cărui vocație fundamentală a fost munca, creația, pacea, po-

por care n-a rîvnit niciodată la ceea ce nu este al său, dar care a fost și este totdeauna gata să apere cu prețul oricărui sacrificiu ceea ce îi aparține.

Să nu uităm că noi nu sintem numai oameni ai religiei ci și ai țării și este necesar ca, în spiritul și modul în care ne învață Sfînta Scriptură, care nu dă greș, să depunem toate strădanile noastre pentru și mai bine. Manifestînd atașamentul nostru față de patria noastră, ne alăturăm tuturor acelora care arată recunoștință și prețuire față de strămoșii noștri care, cu sacrificii și jertfe, au apărut ființa națională a poporului, au purtat steagul luptei pentru libertate și neatîrnare, pentru dreptate națională și socială, față de moștenirea înaintașilor lor.

Nu dorim să mai amintim ceea ce am trăit în trecut. Poate ar fi mai bine să ne plecăm mai mult asupra prețului plătit, asupra jertfelor care au fost făcute, pentru a prețui și înțelege mai bine sensul țelului propus de marele apostol Pavel din Filip. 3,13: „uitînd ce este în urma mea, și aruncîndu-mă spre ce este înainte...“. Înțelegem prin aceasta, atitudine, orientare, acțiune, angajare. Înțelegînd chemarea prezentului și urmînd liniile ei, vom putea și noi, ca oameni ai religiei, să contribuim la statornicia mărețului edificiu ridicat de August 23, în inimă, suflet și viață, în noua viață a patriei noastre.

Pastor
T. Niculescu

Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată oștirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă" (Ps. 33,6.9). Căci El a „așezat pământul pe temelile lui, și niciodată nu se va clătina" (Ps. 104.5).

„După ce pământul cu bogata lui viață animală și vegetală a fost adus la existență, Adam, coroana lucrării Creatorului, cel pentru care pământul cel frumos a fost făcut, a fost adus pe scena acțiunii" (P.P.44).

„Omul trebuia să poarte chipul lui Dumnezeu, atât în înfățișarea exterioară cât și în caracter. Domnul Hristos singur este 'întipărirea Feței Lui' sau 'expresia chipului' Tatălui (Evr. 1.3); dar Adam, omul, a fost făcut asemenea lui Dumnezeu. Natura Sa a fost în armonie cu voința lui Dumnezeu. Minte sa era capabilă să înțeleagă lucrurile divine. Simțămintele sale erau curate; apetitul și pasiunile sale erau sub controlul rațiunii. El era sfânt și fericit, purtând chipul lui Dumnezeu și fiind într-o perfectă ascultare de voință Sa" (Idem 45).

Și „Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre sărit; și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise" (Gen. 2.9). „Tot ceea ce a făcut Dumnezeu a fost perfecțiunea frumuseții și nimic nu părea că lipsește din tot ce ar fi putut contribui la fericirea sfintei perechi; și totuși Creatorul le-a dat o nouă dovadă a dragostei Lui, pregătindu-le o grădină deosebită pentru a fi căminul lor" (Idem 46—47). „Tot ceea ce era plăcut și atractiv forma obiectul bucuriei lor. Totul era în mod înțelept adaptat nevoilor lor; și ceea ce ei apreciau mai presus de alte binecuvântări, era societatea — compania Fiului lui Dumnezeu și a îngerilor cerești" (I.S.P.32—33).

„Perechea sfântă nu era numai ca doi copii ce se aflau sub părinteasca grijă a lui Dumnezeu, ci și niște elevi studioși ce primeau instrucțiuni din partea Atotînțeleptului Creator... Ordinea și armonia creațiunii le vorbea despre infinita armonie și putere. Ei descopereau

Răscumpărare și Restaurare

Sistemul jertfelor a fost rinduit de Dumnezeu ca să fie, pentru păcătos, o continuă aducere aminte, o recunoaștere penitentă a păcatului său și o mărturisire a credințelor sale în Mintuitorului Jăgăduit" (P.P. 68).

mereu noi atracții ce umpleau inimile lor cu o profundă dragoste ce dădea loc la noi expresii de mulțumire.

„Atita vreme cit ei rămăneau credincioși Legii divine, capacitatea lor de a cunoaște, de a se bucura și de a iubi, avea să crească în mod continuu. Ei avea să cîștige mereu noi comori ale cunoașterii, descoperind noi izvoare de fericire, obținînd concepții mai clare și tot mai clare despre insondabila și ineputizabila dragoste a lui Dumnezeu" (P.P. 50-51).

Isptitorul pătrunde în Eden.

„Primii noștri părinți, deși creați neprihăniți și sfinți, nu au fost așezați dincolo de posibilitatea de a greși. Dumnezeu i-a făcut ființe morale libere, capabile a aprecia înțelepciunea și bunăvoința caracterului Său și dreptatea cerințelor Sale, cu deplina libertate de a asculta sau nu. Ei aveau să se bucure de comuniunea cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri; dar mai înainte ca să fie puși în siguranță veșnică, credincioșia lor trebuia să fie probată" (Idem 48).

„Pomul cunoștinței binelui și al răului fusese folosit pentru punerea la încercare a ascultării și a iubirii lor față de Dumnezeu. Domnul văzuse că e bine să le pună o singură opreliște în ce privește folosirea tuturor celor ce se aflau în grădină; dar dacă s-ar fi dovedit nepăsători față de voința Lui în acest unic lucru, s-ar fi făcut vinovați de călcarea poruncii.

Satana nu putea să se țină după ei pentru a-i ispiti fără încetare; nu se putea întilni cu ei decît la pomul oprit. Dacă ar fi încercat să cerceteze natura lui, ar fi fost față în față cu amăgirile lui. Li s-a spus lămurit să ia aminte la înștiințările trimise de Dumnezeu, și să fie mulțumiți cu învățăturile pe care El văzuse că e bine să li se dea" (Idem. 53).

„Satana a prezentat perechii sfinte faptul că ei vor fi cîștigați prin călcarea Legii lui Dumnezeu. Nu auzim și noi astăzi asemenea raționamente? Mulți vorbesc despre îngustimea acelor care ascultă de poruncile lui Dumnezeu, în timp ce ei înșiși pretind a avea idei mai largi și că se bucură de o libertate mai mare. Ce altceva sînt toate acestea decît un ecou al vocii din Eden: ... 'în ziua cînd veți minca din el... veți fi ca Dumnezeu, cunoscînd binele și răul" (Gen. 3,5; Idem 55).

„La început, după păcătuirea sa, Adam și-a imaginat că va intra într-o înaltă experiență a existenței sale. Dar în curînd, gîndul păcatului său l-a umplut de teamă. Aerul, care pînă atunci era de o temperatură plăcută și uniformă, părea că făcea acum să înghețe perechea vinovată.

„Iubirea și pacea care erau partea lor pînă atunci, dispăruseră, și în locul lor ei aveau un simțămînt al păcatului, o groază de viitor, o goliciune a sufletului. Veșmintul de lumină care-i acoperise dispăru acum, și pentru a suplini această pier-

dere, ei s-au străduit să-și alcătuiască ceva cu care să se acopere; căci neimbrăcați, nu mai puteau da ochii cu Dumnezeu și cu sfinții îngeri.

„Satana jubila în urma succesului său. El a ispitit pe Eva, ca aceasta să nu se mai încreadă în iubirea lui Dumnezeu, să se îndoiască de înțelepciunea Lui, și să calce în picioare Legea Sa, iar prin ea, el a reușit să înșele și pe Adam.

„Dar marele Dătător al Legii, era gata acum să facă cunoscute lui Adam și Eva consecințele neascultării lor. Prezența divină S-a manifestat în grădina Edenului. În curăția și sfințenia lor ei salutau mai înainte cu bucurie apropierea Creatorului lor; dar acum erau plini de teamă, și căutau să se ascundă cit mai adinc în grădină. „Dar Domnul Dumnezeu a chemat pe om, și i-a zis: „Unde ești? El a răspuns: „Ți-am auzit glasul în grădină; și mi-a fost frică, pentru că eram gol, și m-am ascuns”. Și Domnul Dumnezeu a zis: „Cine ți-a spus că ești gol? Nu cumva ai mâncat din pomul din care îți poruncisem să nu măninci?” (Gen. 3,9-11; Idem 57).

Judecata și sentința ei.

„Avertizarea adresată primilor noștri părinți — în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit” (Gen. 2,17), nu însemna că ei aveau să moară imediat, chiar în ziua în care gustaseră din fructul oprit. Dar în ziua aceea, avea să fie pronunțată această sentință irevocabilă. Nemurirea le fusese făgăduită cu condiția ascultării, dar prin neascultare ei au pierdut viața veșnică. Chiar în ziua aceea, ei aveau să fie dați morții” (Idem 60).

„Adam nu putea nici să nege și nici să scuze păcatul său; dar în loc de a manifesta pocăință sau părere de rău, el se strădui să arunce vinovăția sa asupra soției sale, și indirect chiar asupra lui Dumnezeu. Femeia pe care mi-ai dat-o ca să fie lângă mine, ea mi-a dat din pom și am mâncat” (Gen. 3,12). El care, din iubire pentru Eva, a ales în mod conștient să treacă peste aprobarea lui

Dumnezeu, să piardă căminul lor din Paradis și viața veșnică plină de bucurie, acum, după căderea lor, s-a străduit să facă pe tovarășa sa, și implicit chiar pe Creatorul său, răspunzător pentru păcatul lor. Așa de teribilă este peterea păcatului.

„Cind femeia a fost întrebată: „Ce ai făcut?” Femeia a răspuns: „Șarpele m-a amăgit și am mâncat din pom” (Gen. 3, 13). Cu alte cuvinte „de ce ai creat pe șarpe? De ce i-ai permis să intre în Grădina Edenului?”... Toate acestea erau întrebări ce se cuprindeau în scuza pentru păcatul său. Astfel, ca și Adam, ea acuză indirect pe Dumnezeu, că El era răspunzător pentru căderea lor. Spiritul îndreptățirii de sine își avea originea în tatăl minciunii; a fost folosit de primii noștri părinți de îndată ce s-au supus influenței lui Satana și a fost dat pe față de toți fiii și fiicele lui Adam. În loc ca în umilință să-și mărturisească păcatele, ei au căutat să se acopere aruncind vina asupra împrejurărilor, asupra lui Dumnezeu — făcând chiar din binecuvântările Sale, o ocazie de a murmura împotriva Lui.

„Atunci Domnul Dumnezeu pronunță sentința asupra șarpelui: „Fiindcă ai făcut lucrul acesta, blestemat ești între toate vitele și între toate fiarele de pe cîmp; în toate zilele vieții tale să te tirăști pe pînțece, și să mîninci țărină” (Gen. 3,14). Cuvintele adresate imediat, direct lui Satana, după cele spuse șarpelui, arătau spre înfringerea și nimicirea lui finală: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămînța ta și sămînța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, iar tu îi vei împunge călcăiul” (Gen. 3,15).

Păcatul a adus discordie

„Evei i s-a spus despre necazurile și durerea care aveau să fie partea ei de atunci înainte. Și Domnul îi spuse: „Voi mări foarte mult suferința și însărcinarea ta; cu durere vei naște copii, și dorințele tale se vor ține după bărbatul tău, iar el va stăpîni peste tine” (Gen. 3,16). La creațiune, Dumnezeu a făcut-o egală cu Adam. Dacă

ei ar fi rămas ascultători de Dumnezeu — în armonie cu marea Lege a iubirii Sale — urmau să rămână întotdeauna în armonie unul cu celălalt; dar păcatul a adus discordia; acum însă, unitatea lor putea fi menținută și armonia păstrată, numai prin supunerea unuia față de celălalt” (Idem 57-58).

„Lui Adam Dumnezeu i-a zis: „Fiindcă ai ascultat de glasul nevestei tale, și ai mâncat din pomul despre care îți poruncisem; Să nu măninci deloc din el; blestemat este acum pămîntul din pricina ta. Cu multă trudă să-ți scoți hrana din el în toate zilele vieții tale; spini și pălămidă să-ți dea, și să mîninci iarba de pe cîmp. În sudoarea frunții tale să-ți mîninci piinea, pînă te vei întoarce în pămînt, căci din el ai fost luat; căci țărină ești, și în țărină te vei întoarce” (Gen. 3,17-19; Idem 59).

„Fiul lui Dumnezeu, Conducătorul slăvit al cerului, a fost plin de milă pentru cei căzuți. Inima Sa a fost mișcată de o infinită compasiune cînd necazurile acestora s-au înălțat înaintea Sa. De aceea iubirea divină făcuse un plan prin care păcătosul să poată fi răscumpărat. Legea lui Dumnezeu călcată, cerea viața păcătosului. În tot Universul nu era decît numai Unul care, în locul lui, putea să satisfacă cerințele ei. Deoarece Legea divină este tot atît de sfîntă ca și Dumnezeu, numai Cineva egal cu Dumnezeu putea face ispășirea pentru călcarea ei. Nimeni în afară de Domnul Hristos nu putea să răscumpere pe păcătoși de sub blestemul Legii și să-l aducă iarăși în armonie cu cerul” (Idem 63).

„Dumnezeu avea să se manifeste în Hristos, împăcînd lumea cu Sine” (2 Cor. 5,19). Păcătosul s-a afundat atît de mult în păcat, încît pentru el era imposibil, ca prin el însuși, să ajungă în armonie cu Dumnezeu, a Cărui natură este curăție și bunătate. Dar Domnul Hristos, după ce avea să răscumpere pe păcătos din condamnarea Legii, putea să dea putere divină care să se unească cu eforturile omenești. Astfel, prin pocăința față de

Dumnezeu și prin credința în Domnul Hristos, copiii căzuți ai lui Adam puteau iarăși să devină „fii ai lui Dumnezeu“ (1 Ioan 3,2 ; Idem 64).

„Pentru păcătos, prima înștiințare cu privire la răscumpărare a fost transmisă în sentința pronunțată asupra lui Satana în grădina Edenului... Această sentință, rostită în auzul primilor noștri părinți, era pentru ei o făgăduință. În timp ce prevestea un război între păcătos și Satana, ea declară însă că puterea marelui apostat avea să fie, în cele din urmă, înfrântă... Deși ei aveau să sufere din cauza puterii marelui lor vrăjmaș, ei puteau totuși privi înainte spre biruința finală“ (Idem 65-66).

„Dumnezeu a declarat : „Vrăjmășie voi pune... Această vrăjmășie este în mod supranatural pusă (între păcătos și Satana) și nu este întreținută în mod natural. Cînd Adam a păcătuit, natura sa s-a stricat, și el a devenit în armonie și nu în vrăjmășie cu Satana. Iscusitul uzurpator, reușind să ispitească pe primii noștri părinți, așa cum a făcut și pe îngeri să păcătuiescă, s-a bazat pe faptul că-și va asigura apropierea și colaborarea lor în tot ceea ce el întreprindea împotriva lui Dumnezeu. Nu exista nici o vrăjmășie între el și îngerii cei căzuți... Dar cînd Satana a auzit că sămînța femeii avea să zdrobească capul șarpelui, el pricepu că deși a reușit a strica natura lui Adam iar acesta să și-o însușească pe a lui, totuși, printr-un proces tainic, Dumnezeu avea să restaureze, să redea omului puterea pierdută, făcîndu-l în stare să reziste și să înfrîngă pe biruitor.

„Harul a fost acela pe care Dumnezeu l-a implantat în suflet și care crează această vrăjmășie neîmpăcată împotriva lui Satana. Fără acest har, păcătosul ar continua să fie captivul lui Satana, un rob totdeauna să îndeplinească poruncile lui. Noul principiu prezent în suflet, creează conflict acolo unde pînă atunci a fost pace. Puterea pe care Domnul Hristos o dă, face pe păcătos să fie în stare să reziste lui Satana“ (R.H. 18 iulie, 1882).

Jertfele cerute demonstau credința celor ce le aduceau.

„După căderea lui Adam, îngerii cei sfinți au fost imediat însărcinați să stea de veghe la pomul vieții. În jurul acestor îngeri străluceau raze de lumină, care avea înfățișarea unei săbii de lumină. Nimănui din familia lui Adam nu-i era permis să treacă peste acea barieră și să se înfrupte din fructul dătător de viață (P.P. 60).

„După păcatul lor, Adam și Eva nu aveau să mai locuiască în Eden... În umilință și cu o tristețe greu de descris, ei și-au luat rămas bun de la minunatul lor cămin și au plecat să locuiască pe întinderea pămîntului, asupra căruia zăcea acum blestemul păcatului“ (Idem 61).

„La poarta Paradisului păzită acum de heruvimi, slava lui Dumnezeu a fost descoperită, și aici veneau să se închine... primii închinători. Aici erau ridicate altarele lor, și aici erau aduse jertfele lor“ (Idem 83-84).

„Sistemul jertfelor a fost rînduit de Dumnezeu, ca să fie pentru păcătos o continuă aducere aminte, o recunoaștere penitentă a păcatului său și o mărturisire a credinței sale în Mîntuitorul făgăduit. Ele (jertfele) erau chemate să împrime asupra celor păcătoși adevărul solemn că păcatul a fost acela care a cauzat moartea. Pentru Adam, aducerea primei jertfe a fost una dintre cele mai dureroase ceremonii. Mina sa trebuia să se ridice pentru a lua viața, viață pe care numai Dumnezeu o putea da. A fost pentru prima dată cînd el a văzut moartea, și a înțeles că dacă ar fi fost ascultător față de Dumnezeu, n-ar fi existat nici o moarte, fie a omului, fie a animalelor. Pe cînd înjunghia victima nevinovată, el tremura la gîndul că păcatul său trebuia să ducă la vărsarea singelui nevinovat al Mielului lui Dumnezeu. Această scenă i-a dat un simțămînt mai profund, mai viu a grozăviei păcatului său, pentru care nimeni și nimic, ci numai moartea ispășitoare a Fiului cel scump al lui Dumnezeu, putea face expiere. Și el s-a minunat în fața infinitei bunătăți care avea să

plătească un așa de mare preț pentru răscumpărarea și mîntuirea celor vinovați. O stea a speranței lumina viitorul întunecat și teribil, eliberîndu-l de dezolarea lui.

Răscumpărarea cuprinde restaurarea

„Dar Planul de Mîntuire avea totuși un scop mai profund, mai larg, decît numai răscumpărarea păcătosului. Nu numai pentru acest motiv a venit Domnul Hristos pe acest pămînt. El n-a venit numai pentru ca locuitorii acestei mici planete să considere Legea lui Dumnezeu așa cum ar trebui privită, ci pentru a apăra caracterul lui Dumnezeu înaintea Universului. Spre acest rezultat al marelui Său sacrificiu — influența lui asupra ființelor celorlalte lumi, ca și asupra păcătosului — privea Mîntuitorul cînd chiar înaintea crucificării spunea : „Acum are loc judecata lumii acesteia, acum judecatorul lumii acesteia va fi aruncat afară... Și după ce voi fi înălțat de pe pămînt, voi atrage la Mine pe toți oamenii“ (Ioan 12, 31-32). Actul ispășitor al Domnului Hristos de a muri pentru mîntuirea celui păcătos, nu numai că avea să facă cerul accesibil păcătosului pocăit, dar înaintea întregului univers Dumnezeu și Fiul Său aveau să fie îndreptățiți, reabilitați. Aceasta avea să stabilească perpetuitatea Legii lui Dumnezeu și avea să descopere natura și urmările păcatului“ (Idem 68 69).

„Lui Adam i s-a spus să învețe pe descendenții săi să se teamă de Dumnezeu, iar prin exemplul său și printr-o ascultare plină de umilință, să-i învețe să aibă o deosebită prețuire față de jertfele ce erau un simbol al Mîntuitorului ce avea să vină. Adam a reținut cu grijă ceea ce Dumnezeu îi descoperea și apoi a transmis mai departe, prin cuvîntul gurii sale, copiilor săi și copiilor copiilor săi“ (1. S.P. 59).

„Cînd păcătosul a devenit captivul lui Satana, stăpînirea pe care el o deținea, a trecut asupra uzurpatorului. În acest fel, Satana a devenit ,dumne-

zeul veacului acestuia' (2 Cor. 4,4). El a uzurpat stăpînirea asupra pămîntului, care fusese — la origine dată lui Adam. Dar Domnul Hristos, prin sacrificiul Său, suportînd pentru noi pedeapsa păcatului, nu numai că a răscumpărat pe păcătoș, dar a recîștigat și stăpînirea care-i fusese luată. Tot ceea ce a fost pierdut de către primul Adam, avea să fie recîștigat de către al doilea Adam.

Profetul spune: „la tine turn al turmei, deal al fiicei Sionului, la tine va veni, și la tine va ajunge vechea stăpînire, împărăția fiicei Ierusalimului' (Mica 4,8). Iar apostolul Pavel arată că: „...este o arvună a moștenirii noastre, pentru răscumpărarea celor cîștigați de Dumnezeu" (Efes. 1,14; P.P. 67).

„Noi putem aștepta lucruri mari de la Dumnezeu. Nu este ca și cînd... Domnul Hristos ar fi fost împotriva mințirii. Crucea de pe Golgota exprimă valoarea pe care El a acordat-o ființei omenești, cum și demonstrarea iubirii Sale față de cei căzuți. El se apleacă peste cei răscumparați cu propriul Său singe, întrebînd cu o inexpresabilă bunătate, milă și iubire: „Vrei să te faci sănătos?" (Ioan 5,6). El ne invită spunînd: „Veniți la Mine ca să fiți mințiiți. Eu am luat asupra-Mi nelegiuirile tale; prin rănile Mele poți fi vindecat'.

„El este mai binevoitor a da Duhul Său celor ce-L cer de la El, decît sînt părinții să dea daruri bune copiilor lor. Dar noi trebuie să ne golim ființa noastră de orice neleguire. El nu ni Se va descoperi niciodată ca un Mîntuitor Care iartă păcatele, pînă cînd noi nu vom fi conștienți de faptul că — fără El sîntem iremediabil pierduți în păcat și că a trăi în păcat însemnează moarte". (R.H. 27 mai 1884). Cît este de necesar deci, să ne încredem cu totul în minunatul nostru Răscumpara-tor și să trăim Viața Lui.

Pastor
N. Popescu
Președintele Conferinței
București

REALIZĂRI:

In fiecare săptămînă, un produs nou

Unul din obiectivele principale ale întrecerii care se desfășoară la întreprinderea Electromureș din Tg. Mureș îl constituie înnoirea și modernizarea producției. Așa cum prevede angajamentul luat în această privință, în anul 1979 se va introduce în fabricație cel puțin un produs nou în fiecare săptămînă. De fapt, acest obiectiv este de mai multă vreme în atenția colectivului. În anul trecut s-au realizat 48 de produse noi și neproiectate. Multe dintre noile creații ale colectivului acestei întreprinderi contribuie direct la asigurarea unor valori și calități superioare pentru producția destinată exportului.

ENERGETICA — pași uriași

Directorii institutelor energetice I.S.P.E. și I.S.P.H. spuneau recent într-un interviu: „În ultimii 30 de ani au fost elaborate studiile și proiectele pentru toate termocentralele și magistralele de transport de energie electrică din țară... În anul 1950, România avea o putere instalată de 740 MW fărîmîțată într-un mare număr de centrale mici pe cînd astăzi puterea sa instalată a ajuns la 14.200 MW concentrați în centrale puternice care au produs în anul trecut 64,2 miliarde kwh, adică de 32 ori mai mult decît în 1950.

Bilanț de prestigiu

Zilele trecute, la Combinatul Siderurgic din Galați, o tablă pe pâl de rîcire al laminorului NR. 1 anunța lapidar: 12 milioane tone. Aceasta este cantitatea de oșel transformată de marele laminor gălățean în tablă groasă, de la data de 14 septembrie 1966 cînd a intrat în funcțiune, și pînă în prezent. Drumul parcurs de atunci și pînă astăzi nu înseamnă numai un urcuș spre cantitate ci și spre calitate. Față de proiectul inițial, procesul tehnologic a fost substanțial îmbunătățit.

Premiere industriale

După alinierea la startul producției, cu puțin timp în urmă a turnărilor de neferoase și fontă, recent, pe platforma întreprinderii mecanice Nicolina din Iași, a intrat în

Inițiative — Calitate — Eficiențe

funcțiune un nou și modern obiectiv industrial. Este vorba de un cuptor cu arc de trei tone pe șarjă, capabil să producă anual peste 3000 tone de oțeluri din categoria celor obișnuite sau rezistente la uzură. Noua turnătorie este datată cu instalații anexe de răcire, hidraulice și de forță, cu alte mașini și utilaje de fabricație românească cu înalți parametri tehnici și grad ridicat de automatizare.

Premieră și pionerat

Acolo la Capul Midia, în imediată apropiere a mării se naște o nouă cetate a petrochimiei românești. Pe acest șantier uriaș înscris în perimetrul a peste 320 Ha, în aceste zile are loc numărătoarea inversă a orelor hotărîtoare ce preced mărșul eveniment al intrării în probe tehnologice a acestei rafinării. Imaginea turnurilor înalte și a instalațiilor scîldate în soare, nu permit închipuirii să-și mai reamintească faptul că numai cu trei ani mai înainte aceste locuri erau acoperite de nisip.

Acestui teren i s-au mai adăugat cu ochiuri de apă, stufăriș și dune aproape 50 ha smulse mării prin construcția unui dig în larg.

Se fac ultimele retușuri ale instalațiilor care sînt prelucrate rînd pe rînd de beneficiar. Peste 94 la sută din aceste instalații sînt rodul inteligenței și creativității românești, situîndu-se prin performanțe, la nivelul tehnicii mondiale.

Viitoare poduri peste Dunăre

Pe platforme plutitoare ancorate în apele Dunării, la Fetești și Cernavodă, în curînd se vor începe turnarea betoanelor pentru fundațiile a două poduri mari și impunătoare, destinate a fi printre cele mai impunătoare din lume.

Noul sistem de poduri Borcea-Cernavodă va avea o lungime de 2550 metri cu o deschidere maximă la podul Borcea de 140 m. iar peste Dunăre de 190 m. și va fi construit în imediată vecinătate a actualelor poduri. Noile poduri aflate pe linia ferată dublă inclusiv autostrada cu patru benzi de circulație ce se vor înscrie pe viitoarea autostradă Nădlac-București-Constanța.

REDACȚIA
(din presa zilei)

Păcat și iertare

„Sanctuarul ne dă cheia
înțelegerii lucrării Domnului
Hristos pentru mântuirea
noastră”.

De ce este oare așa de important pentru credința noastră ca să acordăm o atenție deosebită studiului cu privire la Sanctuar? Importanța marelui lucru de împăcare a Domnului Hristos și lucrarea Sa unică pe care o face astăzi în favoarea noastră, este puțin înțeleasă, chiar de către aceia care mărturisesc a fi urmașii Săi. Care este motivul acestei lipse de înțelegere? În ciuda faptului că rolul Domnului Hristos ca Marele nostru Preot, constituie chiar centrul credinței noastre creștine, noi nu studiem acest adevăr important atât cât ar trebui. În Epistola către Evrei, noi citim: „Punctul cel mai important al celor spuse este că avem un Mare Preot care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al Măririi, în ceruri, ca slujitor al Locului prea Sfânt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de un om, ci de Domnul” (Evr. 8,1-2).

Timp de mai bine de o mie de ani, Cortul Întilnirii și apoi Templul, au fost locurile unde Dumnezeu a prezentat celui păcătos, Planul de Mântuire ca să-l imprime în mintea poporului Său. Toate slujbele ce se țineau aici, tot instrumentarul folosit pentru acest lucru — totul, dar absolut totul, atrăgeau atenția la Domnul Hristos, „în care locuiește trupește toată plinătatea Dumnezeirii” (Col. 2,9). Vechiul Sanctuar a încetat de mult să mai existe. Umbra care îndrepta ochii poporului lui Dumnezeu la lucrarea de reconciliere, de reimpăcare „a fost înlocuită cu realitatea, cu Domnul Hristos. Acum, noi privim cu ochii credinței la „adevăratul cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul” (Evr. 8,2). Ceva foarte impor-

tant, ceva vital se desfășoară acolo, esențial pentru mântuirea noastră.

Cind Adam și Eva au păcătuț în grădina Edenului, un mare abis a început să separe pe Dumnezeu de aceia pe care-i iubea. O putere teribilă — păcatul — s-a interpus între Dumnezeu și creațiunea Lui minunată. Dumnezeu n-a putut să tolereze pentru totdeauna acest intrus. Nu! El trebuia să ia măsuri pentru nimicirea lui. Întregul pământ a fost contaminat de păcat. Astfel, chiar cu o mare putere de voință, cu hotărâre și eforturi mari, este imposibil ca cineva să se elibereze singur de sub sclavia păcatului. Acest lucru este valabil chiar și pentru cei cu cele mai înalte standarde morale. Apostolul Pavel declară foarte clar că „toți au păcătuț, și sînt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3,23). Datorită păcatului, ei și-au pierdut iubirea pentru Creatorul lor și au înlocuit aceasta cu iubirea pentru eul lor. Deci, în acest caz, păcătosul nu este în situația de a îndeplini voința lui Dumnezeu. Datorită faptului că Dumnezeu este izvorul vieții, atunci cind cineva alege să slujească păcatului, se separă de Dumnezeu și de întreaga legătură cu viața care este în Dumnezeu.

Cel fără de păcat, a luat locul păcătosului

Începînd din ziua în care Adam a căzut în păcat, Dumnezeu a făcut totul pentru a-i

arăta dragostea Sa. Prin această demonstrare a dragostei Sale, El a dat un nou curaj și o nouă speranță neamului omenesc. Conform Planului lui Dumnezeu, un Înlocuitor avea să ia locul păcătosului, și chiar Dumnezeu în persoană avea să ofere acest Înlocuitor. În timpul peregrinajului în pustie, Dumnezeu a făcut un legămint cu Israeliții și i-a ales să fie proprietatea Sa. El i-a învățat să înalțe un Sanctuar. Acest Sanctuar avea să fie mai mult decît numai un centru public de adorare și închinare. Prin serviciile ce aveau să fie aduse la îndeplinire aici, în deplină armonie cu instrucțiunile lui Dumnezeu, israeliții aveau să primească o cunoaștere mai clară a Planului divin de Mântuire. Ei aveau să înțeleagă mai bine căile lui Dumnezeu de rezolvare a teribilei probleme a păcatului, și anume, cum avea El să salveze pe păcătos și astfel păcatul să nu dăinuiească veșnic; cum avea El să separe păcatul, de păcătos; cum păcătosul poate primi iertare; și cum păcatul va fi în cele din urmă — definitiv — nimic.

Dar, pentru a aduce la îndeplinire acest Plan de Mântuire, Dumnezeu avea să plătească un preț nespus de mare, pe care imaginația noastră nu este în stare să-l înțeleagă. Dumnezeu a iubit atît de mult neamul omenesc încît El a fost gata să dea pe Fiul Său pentru realizarea acestui deziderat sfînt. Apostolul Ioan redă astfel acest înălțător adevăr: „Fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16).

Această lucrare de mîntuire cuprindea și intruparea Domnului Hristos, Fiul lui Dumnezeu în trup omenesc, devenind astfel și Fiu al omului, cum și moartea Sa ispășitoare pe crucea Golgotei: „Hristos, de asemenea, a suferit odată pentru păcate. El, Cel neprihănit, pentru cei nelegiuîți, ca să ne aducă la Dumnezeu“ (1 Petru 3,18).

„...că adică, Dumnezeu era în Hristos, împăcînd lumea cu Sine...“ (2 Cor. 5,19). Văzînd pe Domnul Isus venînd la Iordan și, prin credință, recunoscînd în El pe Cel în Care toate făgăduințele cu privire la mîntuire se îplineau, Ioan Botezătorul exclamă: „Iată Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii“ (Ioan 1,29). Apostolul Petru exprimă acest adevăr în același fel atunci cînd spune: „El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn“ (1 Petru 2,24).

Dar care sînt condițiile în care păcatele noastre pot fi luate, așezate „asupra Domnului Hristos?“ Acest lucru este foarte bine ilustrat de către serviciile ce se desfășurau în Sanctuar. În cartea Leviticului sînt menționate diferite sacrificii și anume, acelea care trebuiau aduse zilnic în Sanctuar, care se aduceau săptămînal și anual. Pentru păcătos, jertfele pentru ispășirea păcatelor și jertfele pentru vină, erau de o deosebită importanță pentru că el era personal inclus și cuprins în aceste jertfe.

Ce se întimpla oare atunci cînd unul dintre israeliți păcătua „fără voie împotriva vreneia din poruncile Domnului?“ (Lev. 4,2). Dacă era un membru obișnuit al taberii lui Israel, în conformitate cu textul din Lev. 4,28, atunci cînd păcatul său ajungea să fie descoperit, trebuia să vină la Sanctuar cu o jertfă, o iadă fără cusur. Un preot trebuia să-l întîmpine în curtea templului. Păcătosul se oprea în fața altarului de aramă cu animalul său ce urma să fie adus ca jertfă pentru ispășirea păcatului. Apoi acestuia i se cerea să-și pună mîinile pe capul jertfei de ispășire și s-o junghie în locul unde se junghie arderile de tot (Lev. 4,29).

Reparare-restituire

Cu privire la jertfele pentru vină, regula era aceea că atunci cînd un israelit și-a înșelat vecinul, Dumnezeu aștepta de la el ca să repare cît mai mult cu putință prejudiciul cauzat de păcatul său, sau să dea înapoi lucrurile care au ajuns în mod ilegal în mîinile sale. „Cînd va păcătui astfel și se va face vinovat, să dea înapoi lucrul luat cu sila sau luat prin înșelăciune, sau încredințat lui, sau lucrul pierdut pe care l-a găsit, sau lucrul pentru care a făcut un jurămint strîmb — oricare ar fi — să-l dea înapoi întreg, să mai adauge a cincea parte din prețul lui, și să-l dea în mîna stăpînului lui, chiar în ziua cînd își va aduce jertfa lui pentru vină“ (Lev. 6,4-5).

Oare nu așteaptă Dumnezeu de la noi și astăzi același lucru? Se înțelege de la sine că oricine recunoaște greșeala, păcatul său, acesta trebuie să compenseze, pe cît este posibil, prejudiciul cauzat. În situații în care acest lucru nu mai poate fi făcut din cauza unor situații deosebite, atunci este recomandat să urmăm sfaturile din vechime: „Dacă nu este nimeni care să aibă drept să ia înapoi lucrul cîștigat prin mijloace necinstite, lucrul acela să se întoarcă la Domnul“ (Num. 5,8).

Aceia care doresc să fie siguri de iertarea vinovăției lor, trebuie să se gîndească la această problemă: compensarea pentru prejudiciul cauzat de păcat, trebuie să însoțească mărturisirea, ori de cîte ori este posibil să se facă o asemenea restituire.

„Zi de zi, păcătoșii pocăiți aduceau jertfele lor la ușa cortului și, punînd mîna pe capul animalului junghiat, își mărturiseau păcatele, astfel, în simbol, transferindu-le asupra jertfei nevinovate. Animalul era atunci sacrificat“ (T.V. 378).

Cine sacrifică animalul adus ca jertfă? Chiar păcătosul trebuia să facă acest lucru. Animalul de jertfă prefigura pe Mesia cel făgăduit, „căci este cu neputință ca singele taurilor și al țapilor să ștergă păcatele“ (Evr. 10,4), și deci acestea nu puteau să răscumpere pe

păcătos. Moartea animalului de jertfă adus în curtea Sanctuarului, putea fi numai un simbol al lucrării pe care o îndeplinește în prezent Domnul Hristos. El a purtat păcatele noastre în trupul Său, pe lemn“ (1 Petru 2,24). Pe crucea Golgotei, Fiul lui Dumnezeu a fost sacrificat, S-a adus jertfă ca un miel nevinovat. El trebuia să moară pentru păcatele noastre.

Cu toții știm că moartea Domnului Hristos pe cruce este un fapt istoric. Dar sîntem noi pe deplin conștienți de faptul că păcatele noastre au fost acelea care L-au adus acolo și care au cauzat moartea Sa? Cele spuse de apostolul Petru celor ce-l ascultau în Ziua Cincizecimii... „pe omul acesta, dat în mîinile noastre, o... voi L-ați răstignit, și L-ați omorît prin mîna celor fărădelege“ (Fapte 2,23), într-un anumit sens se aplică și nouă astăzi.

În principal, nu ura iudeilor sau cruzimea ostașilor romani a fost aceea care a cauzat moartea Domnului Isus. Nu! Ci... păcatele noastre, neascultarea noastră, răscularea, minia, înălțarea de sine, egoismul nostru, toate acestea au dus la moarte pe Fiul lui Dumnezeu. Dacă în adevăr ne dăm seama de faptul că păcatele noastre au cauzat moartea Sa, atunci noi vom cere lui Dumnezeu nu numai iertarea, privind prin credință la jertfa Sa, ci vom cere și puterea de a birui, de a înfrînge păcatul în viața noastră. „Crucea este o descoperire pentru simțurile noastre amorțite, a durerii care, de la începutul ei, a fost adusă inimii lui Dumnezeu“ (Ed. 253).

Să privim deci din nou la crucea Golgotei. Acolo noi vedem pe Cel Drept murînd pentru cei nedreți, acolo vom recunoaște dragostea lui Dumnezeu care așează păcatele noastre asupra Fiului Său, și „simțurile noastre amorțite“ înțeleg într-o măsură oarecare ce a costat în adevăr păcatul. S-ar putea ca uneori păcatele noastre să nu ni se pară prea importante, dar să nu uităm niciodată că ele au dus pe Fiul lui Dumnezeu pe cruce.

Să ne întoarcem la păcătos care trebuia să junghie animalul nevinovat ce se aducea ca jertfă. Ce făcea oare preotul care se afla lângă el în acele clipe? În capitolele 4 și 6 citim de nenumărate ori că... „preotul va face, pentru omul acesta, ispășirea păcatului pe care l-a săvârșit, și i se va ierta“ (Lev. 4, 35). Da, păcătosul a sacrificat animalul de jertfă, dar ispășirea nu putea fi făcută de el. Ispășirea trebuia să fie făcută de preot. În conformitate cu cele spuse de apostolul Pavel în Evrei, serviciul preotului aici pe pământ era „chipul și umbra lucrurilor cerești“ (Evr. 8,5), umbra lucrării pe care Domnul Hristos o face pentru noi. El nu este numai Mielul nostru de jertfă ci și Marele nostru Mare Preot. Pe cruce El a murit pentru noi, iar acum El slujește pentru noi în Sanctuar. Păcătosul putea intra numai pină în curtea Sanctuarului; niciodată nu putea intra în Sanctuar. Ispășirea putea fi făcută numai de preot. El făcea pentru păcătos ceea ce era o imposibilitate pentru el. Punea o parte din singele animalului de jertfă pe coarnele altarului, și stropia cu degetul citeva picături de singe înaintea perdelei din Sanctuar.

Dar Planul de Mintuire cuprindea cu mult mai mult decît numai un serviciu înlocuitor. El cuprindea lucrarea Domnului Hristos ca Mare Preot în ceruri. Pe cruce, El „a obținut pentru noi o răscumpărare veșnică“ (Evr. 9,12). Acum El slujește pentru a face ispășirea valabilă pentru toți aceia care sînt gata să accepte plinătatea harului Său. Dar lucrarea Sa în Sanctuar va fi eficientă numai pentru aceia care acceptă această răscumpărare. „Sanctuarul din ceruri este centrul lucrării Domnului Hristos în favoarea celui păcătos“ (T.V. 441).

(continuare în pag. 17-a)

În umbra crucii

„Numai în sacrificiul Mielului lui Dumnezeu găsim noi mintuire. Dacă am lua din Evanghelie moartea ispășitoare a Domnului Hristos, păcătosul ar fi lăsat atunci fără nădejde“.

Sînt mulți aceia care măturisesc a fi creștini, dar care acordă prea puțină importanță serviciilor ceremoniale ce se îndeplineau în mod solemn în Sanctuarul din vechime.

Lucrarea preoției din vechiul Israel a fost caracterizată de două aspecte foarte importante: jertfele zilnice și anuale ce se săvârșeau la Sanctuar. „Și după ce au fost întocmite astfel lucrurile acestea, preoții care fac slujbele, intră totdeauna în partea dintii a cortului. Dar în partea a doua intră numai marele preot, odată pe an, și nu fără singe, pe care îl aduce pentru sine însuși și pentru păcatele din neștiință ale norodului“ (Evr. 9,6—7).

Odată pe an, în ziua a zecea a lunii a șaptea (Tișri), era adus la îndeplinire ceremonialul din Ziua cea Mare a Ispășirii. Cu zece zile înainte, se suna cu trîmbițele de argint, chemînd poporul să se pregătească pentru acest mare eveniment național, YOM KIPUR (Ziua Ispășirii). În acea zi „orice afacere, orice preocupare era lăsată la o parte, și întreaga tabără a lui Israel petrecea ziua într-o solemnă umilință înaintea lui Dumnezeu, cu rugăciune, post și adîncă cercetare de inimă“ (P.P. 355).

Mai înainte de a oficia slujba în cadrul acestui ritual solemn, marele preot aducea o jertfă pentru el și pentru familia sa (Lev. 16,3,6). Chiar el avea nevoie să fie curățit. După aceasta

el arunca sorți cu privire la cei doi țapi, desemnînd unul pentru Dumnezeu și celălalt pentru Azazel (Lev. 16,6—7). Țapul ales pentru Dumnezeu era sacrificat ca jertfă pentru păcatele poporului. După ce aducea această jertfă, poporul cu teamă și încordare, îl urmărea cum intră în Sanctuar, ducînd cu sine singele jertfei. Mai departe, nu mai putea fi văzută niciuna din lucrările lui.

Perdeaua ce despărțea Sfînta de Sfînta Sfintelor, era dată la o parte — aceasta avea loc numai o dată pe an — și el singur, se înfățișa în acel loc, unde un nor de tămîie acoperea slava divină ascunzînd-o de el. În acel loc solemn el stropia de șapte ori cu singe spre capacul ispășirii.

În decursul anului ceremonial, datorită slujbelor zilnice, păcatele poporului Israel au pătat, au minjît Sanctuarul. Dar acum, prin mijlocul slujbei de ispășire, păcatele, care în mod simbolic fuseseră strînse acolo, aveau să fie luate, iar Sanctuarul, altarul, preoții și poporul avea să fie curățit (v.33).

Într-o atitudine de meditație și rugăciune, mulțimea adunată urmărea mișcările marelui preot, care, după ce a fost în prezența lui Dumnezeu, se întorcea purtînd asupra-i păcatele strînse și transmise în tot cursul anului asupra Sanctuarului.

În tot acest timp, „țapul de trimis“, simbolizînd pe Satana,

stătea lângă ușa Sanctuarului, așteptându-și partea pe care o avea de îndeplinit în lucrarea de îndepărtare, de curățire de păcat. Ca un act culminant al acestui serviciu, marele preot își punea mâinile pe capul „țapului de trimis” și mărturisea acolo toate nelegiuirile poporului Israel (Lev. 16,21), în acest fel transferindu-le asupra țapului de trimis, după care acesta era luat de un Levit și dus într-un loc pustiu (Lev. 16,22).

După tradiția lui Israel, preotul care oficia, după ce îndeplinea cerințele serviciului curățitor, se prezenta înaintea norodului și cu o voce solemnă declara: „Sinteți curați”, reafirmând în acest fel mulțimii mihnite, asigurarea iertării tuturor păcatelor.

Care era oare însemnătatea simbolică a trimiterii în pustie a țapului? Printre nenumăratele acuzații ce se aduc teologiei adventiste, niciuna nu este așa de insinuantă ca acuzația că noi facem pe Satana Mintuitorul nostru. Noi respingem totalmente această idee, deoarece participarea țapului avea loc numai după terminarea ispășirii pentru păcatele poporului (Lev.16,20—22), și după terminarea lucrării de reimpăcare.

Țapul de trimis era dus viu în pustie. El nu era sacrificat, ci numai părăsit într-o regiune solitară; deci, el nu putea reprezenta lucrarea de răscumpărare, căci „fără vărsare de sînge nu este iertare” (Evr. 9,22).

Singele țapului jertfit, care reprezenta sacrificiul Domnului Hristos, făcea ispășire pentru păcatele poporului lui Dumnezeu, prin credința lor în Dumnezeu. Sanctuarul, preoții și popoul erau astfel curățiți. În această lucrare, Azazel nu avea nici un fel de participare. Domnul Hristos oferea o răscumpărare deplină, și numai singele Său, preînchipuit în jertfele aduse, poate produce îndepărtarea păcatelor (Mat. 26,28).

Exilarea țapului de trimis, reprezintă finala eradicare a păcatului. Inspirația divină ne

spune: „După cum preoții, luînd păcatele din Sanctuar, le mărturiseau pe capul țapului de trimis, tot așa Domnul Hristos va pune păcatele asupra lui Satana, începătorul și instigatorul la păcat. Țapul de trimis, avînd asupra sa păcatele poporului Israel, era dus în pustie, în pămînt nelocuit’ (Lev. 16,22); tot astfel și Satana avînd asupra-și vina tuturor păcatelor, săvîrșite de poporul lui Dumnezeu ca urmare propriilor lui ispitiri va fi izolat timp de o mie de ani tot aici pe pămînt pentru ca, în cele din urmă să sufere pedeapsa deplină pentru păcate... Astfel, marele Plan al Mintuirii își va găsi împlinirea lui definitivă în nimicirea finală a păcatului și în eliberarea de rele a tuturor celor ce s-au arătat voioși să renunțe la ele” (T.V. 438).

Pentru israeliți, Ziua cea Mare a Ispășirii, era ziua judecării, cum și ziua în care se analizau conturile lor cu Dumnezeu. Din această cauză, în ziua aceasta cu post și rugăciune, ei își examinau conștiința și își mărturiseau păcatele, căci erau conștienți de faptul că dacă nu primeau iertare, aveau să fie nimiciți din poporul Israel (Lev. 23,29).

Ceremonialul din această zi „avea ca scop să impresioneze pe israeliți cu sfințenia lui Dumnezeu și cu marea Lui ură față de păcat” (T.V. 380). Ea avea ca scop să aprindă în conștiința poporului Israel, conștiința teribilă lor păcătuirii și, în același timp, să graveze în sufletele închinătorilor frumusețea credinței și profunda ei taină.

De-a lungul tuturor veacurilor, Satana a depus eforturi uriașe pentru a minimaliza gravitatea păcatului. Sub influența sa, mulți neagă sau găsesc explicații tendințelor firești existente în inima păcătoșului. Alții, consideră păcatul ca fiind o reminiscență a naturii noastre inferioare, sau îl categorisesc ca un impuls, sau chiar rezultatul malfuncționării unor glande endocrine.

Dar în ciuda tuturor acestor eforturi de a găsi o scuză pentru păcat, el rămîne o realitate.

El era prezent și în tabăra lui Israel. Noi putem să-i minimalizăm importanța și chiar să-i negăm existența. Totuși, nu vom putea niciodată să-i ascundem acțiunile perturbante atît în general cit și în particular.

Cînd o mică particulă de praf pătrunde în ochi, acesta protestează prin lacrimi, insistînd ca această particulă să fie îndepărtată. Păcatul este un corp străin în conștiință, care distruge pacea lăuntrică. Conștiința, asemenea ochiului, cere eliberarea de acest corp străin.

În marea Zi a Ispășirii, Israel, cu post și cu rugăciune, căuta și cu ardoare aștepta iertarea făgăduită: „Căci în ziua aceasta se va face ispășire pentru voi, ca să vă curățiți; veți fi curățiți de toate păcatele voastre înaintea Domnului” (Lev. 16,30). Știînd că ei nu erau numai iertați, ci și curățiți, poporul, plin de o pace lăuntrică și de fericire, se întorcea la corturile sale.

Cît de reconfortantă este lecția ce ni se sugerează de către ceremonialul ce se desfășura cu ocazia Marelui zile a Ispășirii. Noi nu ne putem ascunde păcatele. Nu putem să îndepărtăm din inima și conștiința noastră simțămîntul vinovăției. Noi putem, totuși, să le prezentăm lui Dumnezeu cu certitudinea că vom fi iertați și curățiți: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9). Nu numai că El ne iartă ei, în Ziua Ispășirii, ne și curățește prin singele Domnului Hristos.

Numai moartea Mielului lui Dumnezeu

Cu mulți ani în urmă, atunci cînd a luat ființă Institutul Pasteur, renumit centru de cercetări științifice, un reporter asista la sacrificarea unor animale nevinovate (miei sau iepuri), în scopul găsirii leacurilor necesare salvării vieților omenești.

Plin de milă și deplîngînd sacrificarea acestor animale lip-

site de apărare, el scria : „Scena pe care am văzut-o, în timp ce-mi țineam răsufflarea, era în adevăr impresionantă. Mielușelul, trinit la pământ și legat de picioare de niște miini puternice, părea că este conștient de soarta sa. Cu un stoicism de invidiat, el îngădui ca un instrument foarte sensibil să-i pătrundă creierul, în căutarea celei mai sensibile părți a corpului — creierul. Odată descoperit, fu introdus în el un ac lung injectând în sistemul nervos al animalului un virus care timp de două trei zile avea să paralyzeze complet victima. După ce se termina această lucrare, mielul ce singera încă, era așezat într-un loc unde putea rămâne sub observație. Dacă nu putea rezista efectului injecției, murea. Dacă însă pentru moment putea suporta și rezista acestui tratament și efectului injecției, mai târziu urma să moară. După autopsie, fluidul lui spinal era extras, pentru ca din el să se facă vaccinul împotriva turbării“.

Impresionat foarte mult de cele văzute, reporterul întrebă pe unul din savanții ce lucra acolo, cerându-i o explicație : „Nu poate fi găsit oare și un alt procedeu pentru producerea acestui vaccin ? Numai moartea acestor animale nevinovate este singurul mijloc de salvare a victimelor ce suferă de turbare (hidrofobie) ? N-ar putea fi găsită cumva o altă cale, o altă terapie care să nu mai facă necesară această barbară torturare a acestor sărmăne animale ?“

Cel întrebat răspunse că nu există nici un alt mijloc, și nici o altă metodă pentru procurarea acestui vaccin. Numai moartea acestor animale poate păstra viața oamenilor.

Ceva similar se întâmplă în cadrul Planului de Mintuire. Numai în jertfirea Mielului lui

Dumnezeu putem găsi noi mintuirea. Dacă am scoate din Evanghelie moartea ispășitoare a Domnului Hristos, atunci, păcătosul ar rămâne fără nici o speranță. Aceasta este marea lecție pe care Dumnezeu dorește s-o dea poporului Său, prin ceremoniile tipice ce se desfășurau în Ziua Ispășirii.

Sînt unii creștini care consideră că pot obține mintuirea pe alte căi, printr-un caracter rafinat, înlocuind răul prin practicarea binelui. Unii ca aceștia urmăresc o Evanghelie a ideilor, a principiilor etice, a faptelor bune. Dar fără Hristos nu există mintuire. Nu există o altă procedură, o altă cale pentru mintuirea păcătosului, decît moartea Mielului lui Dumnezeu. În acest fapt esențial al Planului de Mintuire, noi avem marele centru unde găsim tot ceea ce avem nevoie. Dumnezeu a acceptat moartea Domnului Hristos ca preț de răscumpărare pentru păcatele noastre, pentru vinovăția noastră. Deci, să nu căutăm o altă Evanghelie decît aceasta care este atît de minunată și atît de bine cuprinsă în simbolismul Levitic.

Marea Zi a Ispășirii pregătea pe israeliți pentru ultima și cea mai plină de bucurie comemorare, Sărbătoarea Corturilor. Cu această festivitate, care avea loc cinci zile mai târziu, ei încheiau ciclul sărbătorilor din calendarul evreu.

Radiind de fericire, poporul lua parte la marea sărbătoare a stringerii roadelor. Pămîntul produsese roadele lui, și ca urmare, inimile oamenilor erau în pace cu Dumnezeu. Plini de recunoștință, de mulțumire și nădejde, ei se adunau laolaltă pentru a aduce mulțumiri lui Dumnezeu care îi binecuvîntase într-un mod atît de generos.

Desigur, numai cine era în pace cu Dumnezeu putea să se bucure înaintea Lui și să-I fie recunoscător, văzînd infinita Lui bunătate și aducîndu-I laudă pentru providențiala Lui purtare de grijă.

Sărbătoarea Corturilor, o sărbătoare de mulțumire cu ocazia stringerii roadelor, amintea pe de o parte lui Israel modul providențial în care Dumnezeu l-a condus în trecut, îndreptîndu-i în același timp atenția spre secerișul final, cînd lucrarea Bisericii se va încheia și toți mîntuiții din toate veacurile vor sta înaintea lui Dumnezeu.

Avînd în vedere cronologia profetică a Sfințelor Scripturi, noi trăim în perioada ce corespunde zilei de Ispășire. Domnul Hristos, Marele nostru Preot, se află în Sfînta Sfințelor din Sanctuarul cereș, aducînd la îndeplinire lucrarea Sa, finală de ispășire. În foarte scurt timp, nimeni nu știe cînd, El va termina lucrarea mijlocirii Sale. Acum, mai mult decît oricînd El sfîtuiește pe copiii Săi credincioși : „Vegheați dar, pentru că nu știți în ce zi va veni Domnul vostru“ (Mat. 24,42).

Cînd această lucrare va ajunge la încheiere, va veni marea zi a stringerii roadelor ; atunci griul va fi adunat pentru a fi pus în grînar, iar neghina pentru foc (Mat. 13,30). Da, atunci, cei mîntuiți se vor bucura de mintuirea ce le-a fost dată prin moartea ispășitoare a Domnului Hristos, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu. „Marea lucrare de ispășire a Domnului Hristos se va încheia, și păcatele celor mîntuiți vor fi pentru totdeauna, șterse“ (P.P. 542).

D. Popa

Din punct de vedere al adevărului Biblic, timpul pe care îl trăim astăzi, în cadrul istoric al Planului de Mîntuire, este unic. În prezent, în ceruri se desfășoară lucrarea de cercetare, o lucrare solemnă care hotărăște cine anume va fi admis în societatea sfinților din ceruri, la venirea Domnului Hristos. De la 1844 încoace, timpul acesta, corespunde — din punct de vedere al cronologiei și profeției Biblice, marelui Zile de Ispășire, din vechiul Israel.

În Ziua Ispășirii, Israeliții își îndreptau atenția spre Sanctuarul pămîntesc, unde marele preot stătea între ei și Dumnezeu. Ei își cercetau cu mare grijă viața lor, asigurîndu-se că toate păcatele au fost mărturisite, regretate și iertate. O singură problemă, și numai una singură, ocupa atenția poporului Israel și anume — a fi drept înaintea lui Dumnezeu, așa încît să nu fie nimiciți din poporul lui Dumnezeu.

Sfintele Scripturi clarifică faptul că vechiul Sanctuar era un tip al Sanctuarului din ceruri. „...Avem un Mare Preot, care S-a așezat la dreapta scaunului de domnie al mării, în ceruri, ca slujitor al Locului Prea Sfînt și al adevăratului cort, care a fost ridicat nu de om, ci de Domnul“ (Evr. 8,1-2). „Adevăratul“ Sanctuar este în ceruri, iar Domnul Isus este Marele Preot în Sanctuarul cereesc.

Lucrarea pe care preoții o îndeplineau în Sanctuarul pămîntesc, era un tip al lucrării ce se săvîrșea în ceruri. Cu privire la preoția din sistemul Levitic a Sanctuarului pămîntesc, Sfînta Scriptură ne spune că „era umbra lucrurilor cerești“ (Evr. 8,5).

În vechiul Sanctuar, prin mijlocirea jertfelor ce se aduceau și erau mincate de preoți, sau prin singele ce se stropea spre perdeaua din Sfînta, care despărțea Sfînta de Sfînta Sfințelor, păcatele mărturisite ale poporului erau transferate asupra Sanctuarului. Cum acest proces continua în tot cursul anului, păcatele poporului „întinau“ Sanctuarul. Pentru a îndepărta această „întinăciune“, în Ziua cea Mare de Ispășire, la încheierea anului, păcatele acestea erau luate de deasupra Sanctuarului și astfel se făcea „curățirea“ sau purificarea lui.

În același fel, Sanctuarul cereesc, după care cel de pe pămînt era o copie, cere și el o curățire. Printr-un proces divin, în ziua antitipică de ispășire, păcatele copiilor lui Dumnezeu care au fost transferate asupra Sanctuarului cereesc sînt îndepărtate, ridicate și Sanctuarul „este curățit“.

În viziune, profetul Daniel i s-a spus cînd anume această lucrare de curățire avea să aibă loc. Ingerul a zis: „Pînă vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfîntul Locaș va fi curățit“ (Dan. 8,14). Cînd pionierii Mișcării Advente au studiat această profeție, ei au fost de acord că punctul de plecare al celor 2300 de zile, era același cu punctul de pornire al celor 70 de săptămîni din Daniel 9,24, și anume „darea poruncii pentru zidirea din nou a Ierusalimului; (Dan. 8,25). Ajugînd la înțelegerea că decretul pentru rezidirea Ierusalimului a fost dat în toamna anului 457 în Hr. ei au adăugat aceste date cele 2300 de zile — ani, după principiul protestant de interpretare profetică „zi-an“ și au ajuns la data de 22 octombrie 1844, ca fiind timpul cînd „Sanctuarul“ avea să fie curățit.

Studiînd ceremoniile ce aveau loc în Vechiul Sanctuar, ei au văzut că Ziua Ispășirii era de fapt un timp al judecării, un timp cînd viitorul tuturor era hotărît. Tuturor acelorora ale căror păcate au fost transferate asupra „Sanctuarului“, li s-a îngăduit să rămînă mai departe copii ai lui Dumnezeu. Cei ale căror păcate au rămas nemărturisite și care deci n-au fost transferate asupra „Sanctuarului“, erau despărțiți, sau tăiați din poporul lui Dumnezeu. Acest fapt vine să explice de ce scena judecării este înfățișată în profeția lui Daniel 7-9. Profetul scria: „M-am uitat la aceste lucruri, pînă cînd s-au așezat niște scaune de domnie. Și un Îmbătrînit de zile a șezut jos. Haina Lui era albă ca zăpada, și părul capului Lui era ca niște lînă curată; Scaunul Lui de domnie era ca niște flăcări de foc, și roatele Lui ca un foc aprins. Un riu de foc curgea și ieșea dinaintea Lui. Mii de mii de slujitori îi slujeau, și de zece mii de ori zece mii stăteau înaintea Lui. S-a ținut judecata și s-au deschis cărțile“ (Dan. 7,9-10).

Convinși fiind de faptul că ei trăiesc în timpul judecării de cercetare, primii credincioși adventiști au fost apăsați de sentimentul teribil al solemnității momentului. Ei și-au examinat viața spre a fi siguri că erau drepti înaintea lui Dumnezeu. Își mărturiseau păcatele și cu lacrimi se pocăiau de ele. Ei căutau pe cei cărora le-au greșit cerîndu-le iertare; se rugau pentru o mai profundă experiență creștină și pentru revărsarea Duhului Sfînt asupra lor.

Pe măsură ce continuau să studieze Cuvîntul lui Dumnezeu, noi lumini li se descopeau minții și ființei lor. Lumina referitoare la Sanctuarul cereesc „a deschis vederii un

sistem complet de adevăruri, în strinsă legătură și armonizând între ele“ (T.V. 383). Ea „lumina trecutul, prezentul și viitorul“ (Idem), Credincioșii au văzut că parabola din Matei 22, judecata pre-adventă, era reprezentată prin lucrarea de cercetare pe care împăratul o făcea celor ce intraseră în sala ospățului nunții, dacă aceștia aveau sau nu haina de nuntă. Ei au văzut, de asemenea, că „venirea Domnului Hristos ca Mare Preot al nostru în Sfinta Sfințelor, avea ca scop curățirea Sanctuarului aminită în Daniel 8,14; că venirea Fiului omului înaintea Celui Îmbătrinit de zile, despre care scrie Daniel 7,13 și venirea Domnului în templul Său, prezisă de Maleahi, sint descrieri ale unuia și aceluiași eveniment. Acest eveniment este reprezentat și prin venirea mirelui la nuntă, descrisă de Domnul în parabola Celor Zece fecioare din Matei 25“ (T.V. 385).

Doă puncte importante

Doă probleme au impresionat profund pe primii credincioși adventiști, probleme care trebuie să ne rețină și nouă atenția :

1. Deoarece judecata de cercetare se petrece în timpul de față, timpul de la 1844 încoace este un timp solemn.

2. Urmașii Domnului Hristos trebuie să colaboreze pe deplin cu instrumentele cerești în lucrarea de dezvoltare a caracterului, dînd la o parte orice păcat cunoscut și sprijinindu-se pe puterea divină spre a fi biruitori. Serva Domnului scrie : „Scenele în legătură cu încheierea lucrării de împăcare sint solemne. Interesele, ce depind de această încheiere sint foarte importante. Acum, are loc judecata în Sanctuarul ceresc.

Timp de mulți ani, de cînd a început, judecata a progresat... În prezența plină de teribilă sfințenie a lui Dumnezeu, viața fiecăruia dintre noi va fi revizuită de aproape. În acest timp, mai presus de toate, orice suflet este interesat să ia aminte la îndemnul Mintuitorului care zice, Vegheați și rugați-vă“ (T.V. 443).

În parabola celor Zece Fecioare, ni se spune că cele cinci fecioare înțelepte, atunci cînd mirele a venit, „au intrat cu el în odaia de nuntă, și s-a incuiat ușa“ (Mat. 25,10). De asemenea în parabola din Mat. 22, numai oaspeții care aveau haina de nuntă au fost părtași bucuriei de a intra la ospățul nunții. „Toți cei care, la cercetarea aceasta sint găsiți îmbrăcați cu veșmintul de nuntă, sint primiți de Dumnezeu și socotiți vrednici să aibă parte de Împărăția Sa și să stea pe tronul Său. Această lucrare de examinare a caracterului, spre a hotări cine sint cei pregătiți pentru Împărăția lui Dumnezeu, este judecata de cercetare, cu care se încheie de fapt lucrarea din Sanctuarul ceresc“ (T.V. 387).

Este imposibil a minimaliza cu ceva solemnitatea lucrării ce se desfășoară în prezent, în Sanctuarul din cer. Profetul Daniel a văzut că atunci cînd judecata de cercetare a început în ceruri „cărțile au fost deschise“ (Dan. 7,10). Ioan vizionarul, descriind aceeași scenă declară nu numai că au fost deschise cărțile, ci că „morții au fost judecați după faptele lor, după cele ce au fost scrise în cărțile acelea“ (Apoc. 20,12).

Cărțile cerului conțin un raport exact al vieții fiecăruia. „Lucrarea fiecăruia este trecută pe dinaintea lui Dumnezeu și înregistrată în carte la credincioșie, sau necredincioșie. În

dreptul fiecărui nume, în cărțile din cer se trece cu teribilă exactitate fiecare cuvînt rău, fiecare faptă egoistă, fiecare datorie neîmplinită, fiecare păcat ascuns și orice prefăcătorie oricît de iscusită. Avertismentele și muștrările trimise de Dumnezeu, dar respinse, sau neglijate, momentele petrecute degeaba, ocaziile nefolosite, influența exercitată spre bine sau spre rău, cu rezultatele ei mult cuprinzătoare; toate sint trecute exact de către îngerul care notează“ (T.V. 435).

Cu cunoașterea faptului că Dumnezeu păstrează o evidență ca aceasta și că fiecare viață va fi comparată cu Legea cea Sfințită a lui Dumnezeu (Ecl. 12, 13-14), nu putem să nu ne dăm seama de solemnitatea lucrării și să nu recunoaștem că singura noastră speranță de a fi găsiți nevinovați la judecată este aceea de a ne pune toată încrederea în Domnul Hristos. El a murit pentru noi pe crucea Golgotei (Rom. 5,8-10; 1 Cor. 15,3; Evr. 9,28). El a dezvoltat un caracter desăvirșit, și ne oferă neprihănirea Sa (Evr. 5,8-9). În prezent, El este Mijlocitorul nostru în ceruri, reprezentîndu-ne înaintea Tatălui în lucrările ce se desfășoară în ceruri (1 Tim. 2,5; Evr. 7,25; 8, 1-2; 1 Ioan 2,1).

Serva Domnului spune următoarele despre Sanctuarul ceresc și despre lucrarea pe care Domnul Hristos o face acolo : „Sanctuarul din ceruri este locul principalei lucrări a Domnului Hristos pentru mintuirea celor păcătoși... Lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos în favoarea păcătosului din Sanctuarul din ceruri, este tot așa de esențială pentru mintuirea noastră, ca și moartea Sa pe cruce. Prin moartea Sa, Domnul începu acea lucrare, pe care avea să o continue în

cer după înălțarea Sa... Domnul Hristos a deschis calea către tronul Tatălui și prin mijlocirea Lui, dorințele sincere ale celor ce vin la El în credință sunt prezentate înaintea lui Dumnezeu" (T.V.441).

Când Domnul Hristos S-a înălțat la ceruri, după înfringerea lui Satana și după ce a făcut posibilă mintuirea pentru toți aceia care o primeau prin credință, El a început lucrarea Sa preoțească în Locul Sfânt, sau prima despărțitură a Sanctuarului din cer.

Dar în anul 1844, când ziua antitipică a început, Domnul Hristos a început lucrarea Sa în Locul Prea Sfânt, Sfinta Sfintelor. El a intrat în partea finală a slujbei Sale, încheierea lucrării de ispășire și judecata de cercetare.

„Trăim astăzi în Ziua cea mare a Ispășirii. În serviciul preînchipuitor din Vechiul Testament, când marele preot făcea ispășire pentru Israel, tuturor li se cerea să-și întristeze sufletul prin căință de păcat și prin umilire înaintea Domnului. Altfel, urma să fie nimicit din poporul Israel. Tot la fel, toți cei care vor ca numele lor să fie păstrat în cartea vieții, ar trebui ca acum, în aceste puține zile cîte au mai rămas pentru punerea lor la probă, să-și umilească sufletul înaintea lui Dumnezeu, intristându-se pentru păcatele lor și pocăindu-se cu adevărat de ele. Trebuie să aibă loc o adincă și sinceră cercetare a inimii. Spiritul ușuratic și frivol cultivat de mulți așa-zisi creștini, trebuie îndepărtat. Trebuie o luptă serioasă din partea tuturor aceluia care vor să-și supună pornirile lor rele ce tind a pune stăpînire pe ei. Lucrarea de pregătire este o lucrare personală... Cu toate că toți vor trece pe dinaintea scaunului de judecată a lui Dumnezeu totuși El va cerceta cazul fiecăruia, în mod individual și cu o așa exactitate și amănunțime, ca și cum n-ar mai fi pe pămînt altă ființă. Fiecare trebuie să fie cercetat, și găsit fără pată, fără zbircitură sau ceva de felul acesta" (T.V. 442).

O lucrare specială

În Apocalipsa 14,6-12 vizionarul Ioan a raportat soliile deosebite ce trebuie făcute cunoscut în solemnul timp cînd are loc judecata de cercetare și Ziua cea Mare a Ispășirii. Aceste soli ne îndreaptă atenția la Creator, la lucrarea judecării și la marile probleme ce ne stau în față. Soliile arată faptul că în timp ce judecata are loc în ceruri, Dumnezeu caută să facă o lucrare specială pentru poporul Său, așa încît ei să fie pregătiți pentru încheierea timpului cercării lor. „În timp ce judecata de cercetare se continuă în cer, în timp ce păcatele credincioșilor pocăiți sînt îndepărtate din Sanctuar, în același timp, trebuie să aibă loc o lucrare specială de curățire și îndepărtarea păcatelor din poporul lui Dumnezeu de pe pămînt" (Idem 384).

Ce timp solemn este acesta! Sintem noi oare credincioși în folosirea talanților ce ne-au fost dați? Folosim noi timpul nostru, mîntea și mîinile noastre, vocea noastră, banii și influența noastră pentru slava lui Dumnezeu și binele omenirii?

Acum este timpul să ne mărturisim păcatele și să biruim defectele din caracterul nostru. „Cine își ascunde fărădelegile, nu propășește, dar cine le mărturisește și se lasă de ele, capătă îndurare" (Prov. 28,13).

Satana caută mereu „să amăgească pe urmașii lui Hristos cu fatala lui sofistărie, cum că este imposibil pentru păcătos să-și biruie defectele. Dar Domnul Hristos pledează în favoarea lor, arătînd mîinile Sale străpunse și corpul Său frînt pe cruce, și El spune tuturor celor ce vor să-I urmeze: „Harul meu îți este de ajuns" (2 Cor. 12,9). „Luați jugul Meu asupra voastră, și învățați de la Mine, căci Eu sînt blind și smerit cu inima, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre. Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară" (Mat. 11, 29-30). Nimeni, deci, să nu

creadă că defectele Sale sînt de nevindecat. Dumnezeu va da credință și har ca să le biruim" (Idem. 441).

Avînd în vedere acest solemn timp în care trăim, este inadmisibil deci, ca cei ce se numesc creștini, urmași ai Domnului Hristos și fii ai lui Dumnezeu, să rămînă indiferenți și reci față de lucrările ce se desfășoară în cer în favoarea noastră. Ceea ce a fost bun pentru generațiile trecute, trebuie să cedeze locul pentru ceva și mai bun. Este nevoie de o nouă iluminare spirituală, un pas tot mai sus spre sfințirea și desăvîrșirea vieții noastre.

Nu putem sublinia îndeajuns solemnitatea și importanța timpului pe care-l trăim, avînd în vedere consumarea Planului de Mintuire. În același timp, trebuie să fim conștienți de dragostea cea mare și atotputernică a Mintuitorului nostru, căruia I-am încredințat viața noastră. Domnul Hristos, Mijlocitorul și Avocatul nostru, n-a pierdut niciodată vreun caz. El Se oferă să ne atribuie neprihănirea Sa. Ca Marele nostru Mare Preot „El poate să mintuiască în chip desăvîrșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei" (Evr. 7,25).

Deci, să ne ridicăm ochii spre Sanctuarul de sus, unde Domnul Hristos slujește în favoarea noastră. Să căutăm, să cerem acea putere pe care El dorește de mult să ne-o dea. Prin harul Său, noi putem sta fără teamă în fața Scaunului de judecată a lui Dumnezeu din ceruri. Prin harul Său, noi putem avea uleiul Duhului Sfînt în candelarele noastre, atunci cînd se va auzi strigarea: „Jată Mirele ieșiți-i în întîmpinare". Bunul Dumnezeu să ne ajute să fim cu toții la ospățul cel mare al nunții Mielului lui Dumnezeu în ceruri.

*
* *

Dumnezeu a spus lui Moise cînd S-a întîlnit cu el la muntele Sinai: „Să-mi faci un locaş sfînt, şi Eu voi locui în mijlocul lor“ (Ex. 25,8). Vă puteţi imagina pe Dumnezeu cel Mare şi Sfînt, „pe Care cerul nu-L poate cuprinde“ căutînd să vină în tabăra lui Israel, să aibă cortul Său înălţat în mijlocul corturilor lor, spre a Se împărtăşi de soarta lor aşa cum era ea în acel pustiu, şi să călătorească împreună cu ei pe tot drumul spre Canaan.

El nu li S-a descoperit ca un Dumnezeu distant, de neapropiat „a cărui locuinţă nu este printre muritori“ (Dan, 2,11), ci ca Unul care este întotdeauna apropiat. El urma să fie Dumnezeul lor, tot aşa cum ei aveau să fie poporul Lui. Nu pentru faptul că ar fi existat vreun merit din partea poporului Israel Şi-a îndreptat Dumnezeu iubirea Lui asupra lor. De fapt, el era un popor nerecunoscător, nesfînt, insensibil. Chiar de cînd a părăsit Egiptul, a murmurat mereu împotriva Lui iar acum, pe cînd Dumnezeu se afla pe muntele Sinai şi propunea lui Moise ca El să locuiască în mijlocul poporului Său, poporul Israel îşi făurise un viţel de aur în cîmpia de la poalele muntelui.

Numai cu cîteva zile în urmă ei făcuseră un legămînt solemn cu Dumnezeu, ca să-L asculte. Inimile lor au fost pline de groază la tunetul vocii Lui atunci cînd de pe virful muntelui rostea poruncile Sale. Ei L-au auzit spunînd: „Eu sînt Domnul Dumnezeu tău, care te-am scos din ţara Egiptului... să nu ai alţi dumnezei afară de Mine. Să nu-ţi faci chip cioplit“... (Ex. 20,2,4).

Şi totuşi acum, aşa de repede, ei Îl lepădară, închinîndu-se unui idol făcut de mina lor. Pe cînd dansau în jurul viţelului de aur, strigau plini de exaltare... „Israele, iată dumnezeul tău, care te-a scos din ţara Egiptului“ (Ex. 32,8).

Nu putem spune că Dumnezeu a închis ochii la păcatele lor, căci minia Lui „S-a aprins“ împotriva lui Israel, şi El i-a

Lecţia sanctuarului din vechime

„Dacă Sanctuarul din vechime ne învaţă ceva, atunci, el ne învaţă consacrarea inimii, religia ei cum şi o totală dependenţă de jertfa ispăşitoare şi de lucrarea de mijlocire a preotului“.

ameninţat cu nimicirea întregii naţiuni (vezi Ex. 32,9-10).

Dar, într-una dintre aparentele contradicţii ale Sfintelor Scripturi, în timp ce pe de o parte vedem o îndepărtare de Dumnezeu, pe de altă parte se face propunerea Sanctuarului, adică o invitaţie la împăcarea cu Dumnezeu. În lumina Golgotei însă nu există nici o contradicţie căci, n-a venit oare Domnul Hristos ca să mintuiască pe păcătoşi? N-a venit El oare pentru că eram cu toţii păcătoşi, şi în timp ce noi eram încă păcătoşi El a murit pentru noi?

Poate că una dintre primele lecţii ale sistemului Sanctuarului, este aceea a unui Dumnezeu-Mintuitor venind în Sanctuarul de pe pămînt, la cei păcătoşi, fapt aşa de frumos ilustrat în întruparea Domnului Hristos. Serva Domnului spune: „Tot astfel Domnul Hristos Şi-a aşezat cortul în mijlocul taberei omeneşti. El Şi-a întins cortul alături de cortul oamenilor, ca să poată locui între noi şi să ne familiarizeze cu viaţa şi caracterul Său dumnezeiesc. „Cuvîntul S-a făcut trup şi a locuit între noi... plin de har şi de adevăr“ (H.L. L. 18).

Minunate gînduri; El a fost „Dumnezeu cu noi“. Creatorul venit să locuiască cu creaturile Sale (Mat. 1,23; Ioan 1,14).

Costul iertării

Cu toate acestea, Sanctuarul nu simboliza numai locuirea Domnului Hristos între oameni, ci mai mult decît atît, faptul că Domnul Hristos avea să moară pentru păcătoşi. Sanctuarul era o casă a sacrificiului, ca şi o casă a slavei.

Israelii erau în mod impresionant învăţaţi că păcatul putea fi iertat numai prin singele vărsat al unui înlocuitor nevinovat. „Şi fără vărsare de singe, nu este iertare“ (Evr. 9, 22 u.p.), „căci prin viaţa din el face singele ispăşire“ (Lev. 17, 11). Singele jertfelor era în mod diferit folosit. Avem deci tabloul lui Dumnezeu prezent în Sanctuarul Său, avînd permanent singele înaintea Sa aşezat între Legea cea sfîntă şi copiii lui Israel, simbolizînd faptul că mintuirea poate fi obţinută numai cu un preţ nespus de mare, singele Fiului nevinovat al lui Dumnezeu.

Ne-am gîndit vreodată la sumele fabuloase, cit au totalizat jertfele aduse de poporul israel? Cartea Leviticului şi a Numerilor menţionează aproximativ 50 de tipuri de jertfe. Unele erau repetate de multe ori în fiecare zi. Păcătoşii veneau individual şi în mod constant cu darurile lor pentru vină, cu jertfele lor pentru împăcare, cum şi cu jertfele lor pentru păcat. În fiecare dimineaţă şi în fiecare seară, erau aduse jertfe pe marele altar. Fiecare jertfă costa viaţa unei victime nevinovate. Ce sumă enormă totaliza viaţa animalelor şi valoarea acestora, ocazionate de sacrificiile aduse la Sanctuar de-a lungul întregii istorii a poporului lui Dumnezeu!

Să ne imaginăm, de asemenea, valoarea zecimii şi a darurilor care au susţinut lucrarea Sanctuarului, cum şi lucrarea de mijlocire a preoţiei levitice. Am putea spune că pentru Israelul din vechime, aceasta însuma aproximativ 1/4 din venitul naţional, folosit numai pentru această lucrare. Timpul şi energia seminţiei lui

Levi erau de asemenea absorbite în această lucrare de ispășire.

Contrastul sacrificiilor

Dar costul tuturor acestor sacrificii ale Vechiului Testament dispăre cu totul atunci când este comparat cu valoarea sacrificiului adevăratului Miel al lui Dumnezeu. Oricât de impresionant ar fi milioanele acestea de jertfe, sacrificiile și toate tipurile lucrărilor din Sanctuarul pămîntesc, nu pot înfățișa în mod real sacrificiul incomensurabil al jertfei Domnului Hristos. În primul rînd, animalele ce se aduceau ca jertfă, nu aveau nici o idee cu privire la soarta lor, pe cînd Domnul Hristos „Mielul Care a fost junghiat de la întemeierea lumii” (Apoc. 13,8), a mers întotdeauna în umbra crucii ce se adincea din ce în ce mai mult, din ziua în care păcatul a intrat în lume.

De la Adam încoace, El S-a străduit să întoarcă inimile păcătoșilor la Dumnezeu, și să restabilească legăturile dintre păcătos și Dumnezeu. În ciuda unei necredințe aproape totală, El a continuat să Se lege totuși de omenire. Apoi, atunci cînd El a scos pe Israel din robia egipteană, a locuit în mijlocul lor ca să împartă cu ei toate necazurile suportînd astfel și vrăjmășia lor. Domnul Hristos a fost „stîncă duhovnicească ce venea după ei” (1 Cor. 10,4). Căci „în toate necazurile lor n-au fost fără ajutor, și Îngerul care este înaintea Feței Lui, i-a mintuit; El însuși i-a răscumpărat, în dragostea și îndurarea Lui, și necurmat l-a sprijinit și i-a purtat în zilele din vechime” (Is. 63,9). „Dar, venind și mai aproape, El S-a născut într-o familie credincioasă, luînd pentru totdeauna, asupra Lui, natura noastră omenească” (I. S.M. 258). Betleemul nu însemnează numai faptul că El era una cu noi, ci Unul dintre noi. Ne putem noi oare imagina ce a însemnat acest sacrificiu pentru Fiul lui Dumnezeu?

Impovărat de slăbiciunile naturii umane, El a suferit în sufletul Său durerea profundă a

omenirii. El a cunoscut povara umilitoare a sărăciei, munca istovitoare, zbulciul și rănila ce afectează spiritul uman. Locuirea alături de păcat, a fost pentru El o tortură a sufletului Său curat. Dar ca să părăsească pe păcătos în voia destinului ce și l-a ales, era mai mult decît putea El suporta. Astfel, la împlinirea vremii, El a așezat pe altarul mîntuirii noastre ființa Sa ca jertfă, viața Sa, pentru viața păcătosului.

Preot și jertfă

Dar sanctuarul simbolizează ceva mai mult decît numai faptul că Domnul Hristos și-a ridicat cortul Său printre oameni și marele Său sacrificiu pentru mîntuirea lor. Pe lîngă jertfa adusă, în Sanctuar avea loc și o lucrare de mijlocire. Exista deci o preoție. Preotul lua singele jertfei și cu el făcea ispășire pentru vina păcătosului. În acest mod se face că păcatul era luat din seama păcătosului, așa încît el putea pleca liber de păcat. Domnul Hristos este Marele nostru Preot, El fiind de asemenea și jertfa noastră de ispășire. El reprezintă familia omenească în Sanctuarul de sus, Sanctuarul de pe pămînt fiind numai un model, iar preoția Sa tot atît de necesară ca și sacrificiul Său. Deși El a murit și a înviat pentru noi, căci „dacă n-a înviat Hristos, credința noastră este zadarnică; voi sinteți încă în păcatele voastre” (1 Cor. 15,17). „lucrarea de mijlocire în favoarea păcătosului, în Sanctuarul din cer, este tot așa de necesară și esențială pentru mîntuirea noastră, ca și moartea Sa pe Cruce. De fapt, prin moartea Sa pe Cruce, Domnul începu acea lucrare, pe care avea să o continue în cer după înălțarea Sa” (T.V. 441).

Cum marele preot era figura centrală în viața și închinarea poporului Israel, tot astfel Domnul Hristos, Marele nostru Preot este centrul vieții și închinării. El este Slujitorul, Preotul nostru în Sanctuarul de sus, (Avocatul nostru). Noi nu putem intra acolo, tot așa după cum israeliții nu puteau

intra în Sanctuarul pămîntesc, dar ne apropiem de Dumnezeu prin El, prin credință. Toate cererile noastre sînt prezentate de către Mijlocitorul nostru, Domnul Isus Hristos, Cel Neprihănit. De fapt, toate binecuvîntările ce vin asupra noastră, vin prin Domnul Hristos. Datorită Lui, noi primim iertarea de păcate, curățirea de nedesăvîrșire, cum și o dreaptă prezentare în ziua judecării. Prin El, noi primim de asemenea harul de a fi ajutați în vreme de nevoie, puterea de a rezista ispitei, cum și tăria de a face voia Sa.

Marele nostru Preot este în stare să ne mintuiască în mod desăvîrșit, să ne ferească de cădere, și să ne prezinte fără vină înaintea tronului lui Dumnezeu. Cît de mult trebuie să fi tinjit El după noi, ca să ne predăm în mod desăvîrșit viața noastră în miinile Sale, să ne mărturisim și să ne părăsim păcatele, trăindu-ne viața într-o deplină consacrare.

Pentru a avea o deplină legătură cu Dumnezeu, este important să ne reamintim faptul că Sanctuarul există astăzi pentru credincioși, pentru cei răscumpărați, pentru membrii bisericii. Iertarea păcatelor prin jertfa adusă și prin lucrarea de mijlocire, nu se aplică numai răscumpăratului popor al lui Israel de la Sinai, ci și poporului Israel din toate timpurile și pe toată durata călătoriei spre Canaan și dincolo de el.

În fiecare vî, dăminează și seara, jertfa ca ardere de tot de odinioară era așezată pe marele altar. Dar israelitul, în mod individual, nu putea să spună: „Acum sint nevinovat și nu mai am nevoie de nimic”. Iertarea sa depindea de propria sa mărturisire și de propria însușire a jertfei aduse.

De asemenea, atît eu cît și Dvs., toți trebuie ca în mod personal să ne însușim sîngele ispășitor al Domnului Hristos. „... Dacă cineva a păcătuit, avem la Tatăl un Mijlocitor, pe Isus Hristos, Cel neprihănit” (1 Ioan 2,1). Noi trebuie ca în mod personal să cerem, prin El, iertare: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și

drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire" (1 Ioan 1,9).

Pentru a avea o bună și deplină legătură cu Dumnezeu noi trebuie să iubim sfânta Sa Lege, să recunoaștem marea vinovăție a păcatului, și să fim atît de îndurerați atunci cînd păcătuim, încît să mergem fără întîrziere la Domnul Hristos. Sanctuarul nu avea nici o prevedere pentru cei fără de lege. Toți cei care de bună voie persistau în păcat, erau „nimiciți din mijlocul poporului" (Num. 15,30—31), dar singele ispășitor al Domnului Hristos va continua să facă ispășire pentru păcătosul pocăit, pînă în ultima zi a judecării.

Întreaga noastră viață este în simbol, cuprinsă în Sanctuar și în serviciile lui. Jertfele pentru păcat și vinovăție făceau ispășire pentru păcatele săvîrșite împotriva lui Dumnezeu sau împotriva semenilor. Arderele de tot, printre alte lucruri, exprimau adorare, închinare și devoțiune. Jertfele pentru împăcare exprimau grațitudine, voie bună, și o caldă legătură între credincioși. În acest fel, iudeii credincioși trăiau înlăuntrul cercului unei legături sigure și pline de însemnătate. În toate acestea noi vedem un model frumos și desăvîrșit al vieții pe care trebuie s-o avem ca membri ai Bisericii lui Hristos.

Consacrare deplină

Sanctuarul și serviciile lui de odinioară cereau o totală consacrare a inimii celui credincios. Ar fi greșit să ne imaginăm că un israelit putea să treacă așa de simplu prin serviciile exterioare ale ritualului de la Sanctuar, și să vină la judecată... îndreptățit. Dacă Sanctuarul ne învață ceva, atunci el ne învață consacrarea inimii, ne învață religia inimii, totala dependență de jertfa adusă și de mijlocirea preotului. Trebuia să aibă loc o consacrare deplină lui Dumnezeu. Sanctuarul nu există numai pentru îndreptățire, ci și pentru sfințirea inimii și a vieții. Membrii bisericii trebuie să fie un

popor sfînt; „Fiți sfînti, căci Eu sînt sfînt, Eu, Domnul, Dumnezeul vostru" (Lev. 19,2). „Acum, Israele, ce alta cere de la tine Domnul, Dumnezeul tău, decît să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, să umbli în toate căile Lui, să iubești și să slujești Domnului, Dumnezeului tău, din toată inima ta și din tot sufletul tău" (Deut. 10,12). „Să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși. Eu sînt Domnul" (Lev. 19,18).

Inima de fapt era ceea ce dorea Dumnezeu de la păcătos. De cîte ori nu S-a întristat El pentru poporul Israel, din cauza inimilor lor împietrite și neascultătoare. În marea zi a Ispășirii, care reprezenta ziua judecării — ziua în care era hotărit cine să trăiască și cine să moară — decizia depindea, nu atît de mult de numărul ritualurilor pe care le-au îndeplinit, sau cit de multe jertfe au adus, ci dacă și-au cercetat inimile și erau drepti înaintea lui Dumnezeu. Căci Dumnezeu a zis: „.../să vă smeriți sufletele... oricine nu se va smeri în ziua aceea, va fi nimicit din poporul lui" (Lev. 23,27-29).

Este inima ta și a mea dreaptă înaintea lui Dumnezeu? Ne încredem noi zilnic în singele cel prețios ce a curs pe altarul Golgotei? Ne-am așezat noi oare viața în miinile Marelui nostru Mare Preot, Isus Hristos Cel neprihănit? Ne-am consacrat noi oare inima și viața noastră în mod desăvîrșit, în serviciul Său?

Drumul spre mintuire este aproape încheiat. Dacă vom umbra în lumina mîntuitoare ce strălucește din Sanctuarul ceresc, El va putea să ne conducă prin acest pustiu al păcatului și să ne ducă în prezența Sa. Facă Bunul Dumnezeu ca în ziua cea mare să putem fi acolo, unde în toată veșnicia, Dumnezeu va fi cu cei mîntuiți. Cînd El va locui împreună cu ei și va fi Dumnezeul lor, iar ei vor fi poporul Său răscum-părat prin singele jertfei Sale. Da, eu și dumneata, iubite frate și stîmată soră trebuie să fim acolo.

D. POPA

Păcat și jertfă

(urmare din pag. 9-a)

Unde se află păcatele noastre acum? Mai constituie ele încă povara cea grea sub care, într-o zi, ne vom prăbuși? Sau au fost luate de la noi de către Domnul Hristos, astfel încît, noi „avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos?" (Rom. 5,1). Ceea ce n-au putut să facă nenumăratele sacrificii de animale, a făcut „odată pentru totdeauna", prin jertfa Sa Domnul Isus Hristos. Dacă noi, prin credință, acceptăm această jertfă în mod personal, atunci noi vom avea o experiență minunată. Domnul Dumnezeu în persoană va scrie Legea Sa în mintea și inima noastră. „Iată legămîntul pe care-l voi face cu ei după acele zile, zice Domnul, voi pune legile Mele în inimile lor. Și nu-Mi voi mai aduce aminte de păcatele lor, nici de fărădelegile lor" (Evr. 8, 10,12).

Ceea ce nu poate fi niciodată săvîrșit de către ființele omenești, a fost făcut acum prin harul lui Dumnezeu. Este ceva ce nu poate fi înțeles vreodată și care totuși ne dă o mare bucurie. Prin singele Domnului Hristos, noi avem libertatea să intrăm în locul Prea Sfînt. În Domnul Isus Hristos noi avem „un Mare Preot milos și vrednic de încredere... și prin faptul că El însuși a fost ispitit în ceea ce a suferit, poate să vină în ajutorul celor ce sînt ispitiți" (Evr. 2,17-18). Cînd citim aceste adevăruri, ele ne fac să ne smerim, dar în același timp, ele ne inspiră curaj. „Să ne apropiem cu o inimă curată, cu credință deplină, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău, și cu trupul spălat cu o apă curată" (Evr. 10,22).

M.T. Pârvan

Hristos -

„Paștele au fost atit o tipică. Tot așa este și Sfinta

Una dintre cele mai importante sărbători celebrate de către vechii Israeliti, a fost Paștele. Originea lui se află în Egipt, în preajma eliberării lor din sclavie. Rezistind cu îndărătnicie poruncii divine de a lăsa pe Israeliti să plece, asupritorii lor aveau să cunoască mina cea puternică a lui Dumnezeu, Care a trimis pe Moise să le spună: „Așa vorbește Domnul: „Israel este Fiul Meu, întâiul Meu născut. Îți spun: „Lasă pe fiul Meu să plece, ca să-Mi slujească: dacă nu vrei să-L lași să plece, voi ucide pe fiul tău, pe întâiul tău născut“ (Ex. 4,22-23). Această anunțare mai cuprindea și următoarea precizare a împlinirii celor spuse: „Așa vorbește Domnul: „Pe la miezul nopții, voi trece prin Egipt, și toți întâii născuți... vor muri, de la întâiul născut al lui Faraon, care șade pe scaunul lui de domnie, și până la întâiul născut al roabei care stă la rișniță, și până la întâiul născut al dobitoacelor“ (Ex. 11,4-5). Și Moise, continuă: „Dar dintre toți copiii lui Israel, de la oameni și până la dobitoace, nici măcar un ciine nu va chelălăi cu limba lui...“ (v. 7).

„Mai înainte de aducerea la îndeplinire a acestei sentințe, Domnul, a dat prin Moise sfaturi și directive copiilor lui Israel cu privire la plecarea lor din Egipt, și în mod deosebit pentru pregătirea și scăparea lor de judecata ce avea să se abată asupra locului unde se găseau. Fiecare familie, singură sau împreună cu alta, trebuia să înjunghie un miel sau un ied 'fără cusur', apoi cu un mănunchi de isop înmuiat în singele lui să se stropească amândoi stîlpii ușii și pragul de sus al casei, pentru ca îngerul nimitor care va trece pe la miezul nopții, să nu intre în casa aceea. Ei trebuiau să mănince carnea mielului sau a iedului, friptă, cu piine nedospită și cu ierburi amare, în noaptea aceea, așa cum le spusese Moise, „avind mijlocul incins, încălțămintele în picioare, și toiagul în mină, și să-l

mîncați în grabă, căci sint Paștele Domnului“ (Ex. 12,1-11).

Și Domnul a declarat: „Singele vă va sluji ca semn pe casele unde veți fi. Eu voi vedea singele, și voi trece pe lângă voi, așa că nu vă va nimici nici o urgie...“ (v. 13).

„În amintirea acestei mari eliberări, Israel trebuia să țină în fiecare an o sărbătoare, în toate generațiile... Ei trebuiau să povestească copiilor lor istoria acestei mari eliberări, așa cum le ceruse Moise: 'Și cînd vă vor întreba copiii voștri: 'Ce însemnează obiceiul acesta?' să răspundeți: 'Este jertfa de paște în cinstea Domnului, care a trecut pe lângă casele copiilor lui Israel... și ne-a scăpat...“ (Ex. 12,26-27; P.P.274).

„Paștele trebuia să fie comemorativ și tipic, și nu numai să arate înapoi, la eliberarea lor din Egipt, ci să arate și înainte la marea eliberare pe care Domnul Hristos avea s-o aducă la îndeplinire, eliberînd pe copiii Săi, pe păcătoșii pocăiți 'din robia păcatului'. Mielul sacrificat simboliza pe 'Mielul lui Dumnezeu' care este singura nădejde de mîntuire. Apostolul spune: 'Hristos, paștele nostru a fost jertfit' (1 Cor. 5,7)... Mielul trebuia să fie pregătit întreg, nici un os nu trebuia frînt; căci nici un os al Mielului lui Dumnezeu, nu avea să fie frînt, El care trebuia să moară pentru noi. Aceasta simboliza de asemenea desăvîrșirea sacrificiului Domnului Hristos“ (Idem 277).

„Mielul avea să fie mîncat cu ierburi amare, înfățișînd amărăciunea sclaviei lor. Tot astfel, atunci cînd ne hrănim cu Cuvîntul Domnului Hristos, trebuie să facem acest lucru cu inima zdrobită, din cauza păcatelor noastre. Folosirea piinii

nedospite are de asemenea o semnificație. Acest lucru este în mod special prevăzut în legea cu privire la Paște, și este foarte strict păstrată de către Iudei în practicile lor, ca nici un fel de aluat să nu se găsească în casele lor în timpul acestei sărbători. Tot la fel, aluatul păcatului trebuie îndepărtat de la noi și de la toți cei ce vor să primească viață și hrană spirituală de la Domnul Hristos. Așa scria apostolul Pavel Comunității din Corint: 'Măturați aluatul cel vechi, ca să fiți o plămădeală nouă, cum și sințeti, fără aluat: căci Hristos, Paștele noastre, a fost jertfit. Să prăznuim dar praznicul nu cu un alut vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimile curăției și adevărului' (1 Cor.5,7-8; P.P.218).

Correspondentul Paștelor din Vechiul Testament, este — în Noul Testament — Cina Domnului. După ce a venit Domnul Hristos, n-a mai fost nicidecum necesar ca să se jertfească mieii sau iezii în continuare, care simbolizau pe Domnul Hristos, Mielul lui Dumnezeu. Dar vom avea forte mult de câștigat, din punct de vedere spiritual, dacă vom sărbători, vom comemora sacrificiul Domnului Hristos pe crucea Golgoței, și a puterii Lui care ne susține sau prin care viețuim. Pentru acest motiv, Domnul a instituit serviciul Sfintei Cîine, a piinii nedospite (și a vinului must, fără alcool (ferment) pentru a reaminti faptele ce au dus la mîntuirea noastră, cum și implicațiile Golgoței. Ca și prototipul acestei rînduiri, ea are în vedere atit cele petrecute în urmă, cît și cele ce se vor întîmpla în viitor, căci noi trebuie să ne amintim de lucrarea Sa în favoarea mîntuirii noastre „pînă va veni El“ (1 Cor.11,26).

paștele nostru

sărbătoare comemorativă, cit și
Cină“.

Cu privire la ultimul Paște petrecut de Domnul Isus cu ucenicii Săi, apostolul Ioan spune: „Înainte de praznicul Paștilor, Isus, ca Cel care știa că I-a sosit ceasul să plece din lumea aceasta la Tatăl, și fiindcă iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt... S-a sculat de la masă, S-a dezbrăcat de hainele Lui, a luat un ștergar, și S-a încins cu El. Apoi a turnat apă într-un lighean, și a început să spele picioarele ucenicilor, și să le ștergă cu ștergarul cu care era încins“ (Ioan 13,1-5).

Pregătirea pentru Sfânta Cină

Rinduiala spălării picioarelor este foarte semnificativă, dar numai în măsura în care ea reprezintă îndepărtarea păcatului printr-o sinceră pocăință și mărturisire. Ea simbolizează curățirea de păcat și o reînnoire a consacrării pentru o slujire neegoistă. Ea simbolizează de asemenea spiritul de jertfă al Domnului Hristos. Ucenicii Domnului aveau mare nevoie, la data aceea, de acest spirit, care le lipsea. Sfânta Scriptură ne spune că: „Între apostoli s-a iscat și o ceartă, ca să știe care din ei avea să fie socotit ca cel mai mare“ (Luca 22,24). Serviciul spălării picioarelor a fost deci o pregătire potrivită, necesară participării la Sfânta Cină. Mindria, gelozia și nemulțumirea, care făceau ravagii printre ei, trebuia să dispară.

După ce a spălat picioarele ucenicilor Săi, Domnul Isus Și-a reluat locul la masă, pe care era așezată piinea și vinul-must, nefermentat, care au fost pregătite după sfaturile date de Domnul Hristos. „Apoi a luat piinea; și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, a frânt-o și le-a dat-o zicind: 'Acesta este trupul Meu, care Se dă pentru voi, să faceți lucrul

acesta spre pomenirea Mea. Tot astfel, după ce au mâncat, a luat paharul, și li l-a dat, zicind: 'Acest pahar este legământul cel nou, făcut în singele Meu, care se varsă pentru voi“ (Luca 22,19—20).

Domnul Hristos institui rinduiala Sfintei Cine, ca să fie celebrată adesea, spre a păstra proaspăt în memoria urmașilor Săi semnele solemne ale trădării și crucificării Sale pentru păcatele tuturor. Piinea frântă era un simbol al trupului Domnului Hristos frânt pentru mântuirea lumii. Vinul-must, nefermentat era un simbol al singelui Său, vărsat pentru spălarea de păcate a tuturor celor ce vor veni la El pentru iertare și-L vor primi ca Mîntuitor personal. Această solemnă orinduire comemorează un eveniment cu mulțumire mare deci, decît numai eliberarea copiilor lui Israel din Egipt. Această eliberare a fost un simbol, un tip a marelui lucrări de ispășire pe care Domnul Hristos a făcut-o prin propria Sa viață. După ce masa de Paști s-a terminat, raportul Sfintelor Scripturi ne spune că ei „au ieșit în muntele Măslinilor“ (Mat. 26,30).

„Isus vorbea în chip serios cu ucenicii Săi, și-i invitase; dar cu cît Se apropia de Ghetsemani, cu atît Se făcea mai tăcut, lucru care îngrijora pe ucenici. Deseori venise în locul acesta ca să mediteze și să Se roage, dar niciodată inima Lui nu fusese așa de plină de întristare ca în această noapte a celei din urmă agonii a sufletului Său... El trebuia să poarte vinovăția neamului omenesc... Asupra Lui care nu cunoscuse păcatul trebuia să fie așezată vinovăția noastră a tuturor. Păcatul I se părea atît de îngrozitor, iar povara vinovăției atît de grea, încît era ispitit să creadă că acestea Îl vor despărți pen-

tru totdeauna de iubirea Tatălui. Simțind cît de grozavă este minia lui Dumnezeu împotriva păcatului, El strigă: 'Sufletul Meu este cuprins de o întristare de moarte“ (H.L. L.507).

„Cu cît înainta, cu atît creștea această tristețe neobișnuită; ei (ucenicii) nu îndrăzneau totuși să-L întrebe care să fie cauza. Făptura Lui se clătina ca și cum ar fi fost gata să cadă... Fiecare pas pe care îl făcea, părea că-I cere eforturi grele. El gemea cu glas tare, ca și cum ar fi fost apăsător de o povară îngrozitoare. De două ori a fost nevoie ca tovarășii Lui să-L sprijine, să nu cadă la pămînt... El merse ceva mai la o parte — dar nu așa de departe ca ei să nu-L poată vedea și auzi, și căzu cu fața la pămînt. El simțea că din cauza păcatului, era despărțit de Tatăl Său. Prăpastia era atît de largă, atît de întunecoasă, atît de adîncă încît sufletul Său se cutremura în fața ei... Roua rece a nopții se lăsa asupra făpturii Lui căzută la pămînt, dar El nu lua seama... De pe buzele Sale palide se auzi strigătul amar: 'Tată, dacă este cu putință depărtează de la Mine paharul acesta'... Totuși nu cum voiesc Eu, ci cum voiești Tu“ (Idem 507—508).

În timp ce Domnul Hristos și ucenicii Săi se aflau încă în grădina Ghetsemani, Iuda, unul dintre cei doisprezece, a venit cu o gloată mare, inclusiv preoții cei mai de seamă, cu cărturarii și bătrînii, ca să pună mina pe El. Domnul Hristos a fost purtat dintr-o sală de judecată, în alta ca să fie judecat, dar nici o dovadă reală n-a putut fi produsă de acuzatorii Săi, pentru a-L găsi vinovat. „Pilatus vrut să facă pe placul norodului, și le-a slobozit pe Baraba; iar pe Isus, după ce a pus să-L bată cu nuiele, L-a dat să fie răstignit“ (Marcu 15,15). Atunci, gloata L-a dus la locul execuției.

Lui Isus „I se așeză pe umerii răniți și singerinzi crucea care fusese pregătită pentru Baraba... Mulțimea care urma pe Mîntuitorul văzu pașii Lui slăbiți și nesiguri, dar nimeni

nu dovedea nici un pic de milă, rideau de El și-și băteau joc pentru că nu era în stare să ducă o cruce grea“ (H.L.L. 545). „Cînd au ajuns la locul numit 'Căpățîna' L-au răstignit acolo, pe El și pe făcătorii de rele; unul la dreapta și altul la stînga“ (Luca 23.33). Mîntuitorul nu scoase nici un murmur sau plîngere. Fața Lui a rămas tot așa de pașnică și senină, dar picături mari de sudoare se arătau pe fruntea Lui. Nu se găsea nici o mină milostivă să ștergă roua morții de pe fața Lui, nici cuvinte de simpatie sau de credință neclintită care să-I îmbărbăteze inima de om. În timp ce ostașii săvîrșeau lucrarea lor îngrozitoare, Isus Se ruga pentru vrăjmașii Săi: 'Tată, iartă-i căci nu știu ce fac' (H.L.L. 547).

„De îndată ce Isus a fost răstignit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trîntită în groapa pregătită dinainte. Aceasta a făcut pe Fiul lui Dumnezeu să sufere cea mai grozavă durere“ (Idem 548). Apoi cînd a spus că-I este sete „I-au dat să bea vin amestecat cu fiere; dar El, cînd L-a gustat, n-a vrut să bea“ (Mat. 27.34). „Deodată întunericul se ridică de deasupra crucii, și în sunete limpezi ca de trimbiță, care părea că sună prin toată creațiunea, Isus strigă: 'S-a sfîrșit'... 'Tată, în miinile Tale încredințez Duhul Meu'. O lumină înconjură crucea, și fața Mîntuitorului strălucea ca lumina soarelui. El plecă apoi capul pe piept și muri“ (Idem 555).

„Umilindu-Se pentru a lua asupra-Și natura corpului omnesc, Domnul Hristos a descoperit un caracter cu totul opus caracterului lui Satana. Dar El S-a coborît și mai jos pe cărarea umilîței. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit

și S-a făcut ascultător pînă la moarte; și încă moarte de cruce' (Filip. 2.8). După cum marele Preot lăsa la o parte strălucitoarea Lui haină pontificală și slujea în îmbrăcămîntea de pinză albă ca a preotului obișnuit, așa și Hristos a luat înfățișarea de serv, și a adus sacrificiu, El fiind preotul, El fiind jertfa. „El era străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre. Pedepsa, care ne dă pacea, a căzut peste El“ (Is. 53.5).

„Hristos a suferit cum meritam noi să suferim, pentru ca noi să putem fi tratați cum se cuvine a fi tratat El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care n-a contribuit cu nimic, ca noi să putem fi îndreptățiți prin meritele Lui, la care n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea pentru noi, pentru ca noi, să putem primi viața Lui. „Prin rănilile Lui sîntem tămăduiți“ (H.L.L. 19). De fapt în toată viața Lui, Scumpul nostru Mîntuitor, Isus Hristos a fost urît, batjocorit și respins de mulți.

„Moartea Domnului Hristos pe Cruce a făcut ca nimicirea aceluia care are puterea morții să fie o certitudine. Cînd Satana va fi nimicit, atunci nu va mai fi nimeni, care să ispitească, să ducă la păcat. Nu va fi nevoie ca lucrarea de ispășire să mai fie repetată. „Și... nu va mai exista primejdia unei alte rebeliuni în Universul lui Dumnezeu... Păcătoșii nu pot avea un cămin în paradisul lui Dumnezeu, fără jertfa ispășitoare (primirea ei prin credință) a Mielului lui Dumnezeu, care a fost junghiat de la întemeierea lumii. Să nu înălțăm noi oare crucea Domnului Hristos?“ (Com. Bibl. A.Z.Ș. la Ioan 3.14-17 pag. 1132). „Darul lui Dumnezeu în iubitul Său Fiu, a fost expresia unei iubiri greu

de înțeles de noi. A fost tot ceea ce a putut da Dumnezeu — adică totul — pentru a păstra onoarea Legii Sale și totuși să mintuiască pe păcătos“ (Idem). „Singura noastră nădejde, în ceea ce privește mîntuirea, este încrederea deplină în singele Lui, care poate mîntui în chip desăvîrșit pe cei ce vin la Dumnezeu prin El. Moartea Domnului Hristos pe crucea Golgotei constituie singura noastră nădejde în ceea ce privește mîntuirea și care va constitui tema preocupărilor celor mîntuiți, în veșnicile viitoare“ (Idem).

„Prin cruce învățăm faptul că Tatăl nostru cel ceresc ne iubește cu o iubire veșnică, și ne atrage la Sine mai mult decît simpatia pe care o are mama față de fiul ei neascultător. Să ne mai mirăm oare că apostolul Pavel spunea că el nu se va lăuda cu altceva decît numai cu crucea Domnului Hristos și că el nu dorea să știe nimic altceva între frații săi decît pe Hristos și pe El răstignit? (1 Cor. 2.2). Este de asemenea și privilegiul nostru să ne lăudăm cu crucea Golgotei, este privilegiul nostru să ne consacram cu totul Lui, Aceluia Care Și-a dat viața pentru noi. Și astfel, cu lumina dragostei Lui reflectată pe fețele noastre, să strălucim și noi ca niște lumini în întuneric“ (Idem 1133).

Aceasta este chemarea și privilegiul nostru al tuturor, căci Hristos pildă ne-a dat, să facem și noi, cum a făcut El. Să trăim deci și noi, cum a trăit El și să lucrăm și noi, cum a lucrat El. Să iubim și noi pe Dumnezeu și pe aproapele cum a iubit El și atunci vom spune și noi împreună cu apostolul Pavel: „Pot totul în Hristos care mă întărește“ (Filip. 4.13).

I. Moldovan

Domnul Hristos - Preot, Jertfă și Mîntuitor

Pe drumul spre Emaus, Domnul Hristos a prezentat lui Cleopa și tovarășului său, cele mai puternice argumente cum că El era Fiul divin-uman al lui Dumnezeu și faptul că în această ipostază, El era împlinirea a numeroase profeții mesianice ale Vechiului Testament (Luca 24,44).

La numai patruzeci de zile apoi după ieșirea Sa din mormint ca un puternic cuceritor, El împlini o altă profeție Mesianică, pe care o găsim în Psalmul 68,18. După cum spune apostolul Pavel, El „S-a suit sus, a luat robia roabă și a dat daruri oamenilor“ (Ef. 4,8).

Domnul Hristos a prezentat Tatălui un grup de credincioși urmași ai Săi, a căror morminte au fost deschise de cutremurul care a marcat moartea Domnului pe cruce, și pe care El personal i-a chemat la viață, imediat după învierea Sa, în dimineața zilei învierii Sale (Mat. 27,52-53).

Și El „a dat daruri oamenilor“, daruri spirituale, sau darurile Duhului Sfint, pe care Pavel le enumeră în 1 Cor. 12,8-10; Ef. 4,11 și Rom. 12.

În zilele ce au urmat înălțării Sale la cer, la încheierea ceremoniei de inaugurare a slujbei Sale din Sanctuarul ceresc și a primirii sacrificiului Său de către Tatăl, Domnul Hristos a revărsat Duhul Sfint peste Biserica Sa așteptătoare, eveniment ce a constituit cea mai puternică demonstrare a puterii Duhului Sfint, pe care omeneirea o văzuse pînă atunci.

Apostolul Pavel spunea creștinilor Evrei de atunci că Domnul Isus „a trebuit să Se asemeze fraților Săi în toate lucrurile, ca să poată fi... un Mare Preot milos și vrednic de încredere“ (Evr. 2,17). Și unul dintre primele acte ale Domnului Hristos după înălțarea Sa la cer a fost să reverse asupra urmașilor Săi care au făcut pregătirea necesară, darul Duhului Sfint în plinătatea Sa „o dovadă că

„Duhul Sfint revărsat în ziua Cincizecimii era o dovadă a faptului că Domnul Hristos, ca Preot și Dumnezeu Mîntuitor, a primit din partea Tatălui toată puterea în cer și pe pămînt“.

El — ca Preot și Împărat — a primit toată puterea în cer și pe pămînt, și că El era Cel uns peste poporul Său“ (A.A. 39).

Care a fost apoi rezultatul zilei Cincizecimii? Un flux nestăvilit de credincioși a intrat în Biserică (Fapte 2,41); și Domnul adăuga în fiecare zi la numărul lor pe cei ce erau mîntuiți (v. 47).

Cum a putut avea loc acest eveniment? Ce pregătiri a făcut grupul celor aproximativ 120 de persoane, nucleul primei biserici creștine în camera de sus (Fapte 1,13-15)? Serva Domnului arată cel puțin șapte puncte:

1. Ei s-au rugat cu stăruință pentru darul pe care Domnul Hristos L-a făgăduit că-l va da, ca o pregătire pentru lucrarea pe care o aveau de făcut.

2. S-au umilit printr-o pocăință sinceră, adevărată și totală.

3. Și-au mărturisit necredința lor din trecut.

4. Au meditat asupra vieții curate, sfinte, a Domnului Hristos, reamintind între ei adevărurile și făgăduințele Lui.

5. S-au hotărît să răscumpeze greșala trecută, mărturisind public despre Hristos, atunci cînd vor avea această ocazie.

6. Ei au rezolvat orice diferende personale dintre ei, renunțînd la dorința lor de întîietate și supremație.

7. S-au unit laolaltă într-o strînsă frățietate.

Evenimentele din Ziua Cincizecimii au răscolit lumea cunoscută pe atunci. Poate că ne este de folos să reținem rezultatele deosebite ale Zilei Cincizecimii, prima experiență, de acest gen în lumea creștină.

1. Darul vorbirii în diferite limbi. Apostolii au fost în mod supranatural binecuvîntați cu abilitatea de a vorbi corect, atît în expresii, cit și cu accent, limbile ce se vorbeau atunci, și pe care pînă la data aceea nu le cunoșteau.

2. Le-a fost dată o iluminare deosebită a Duhului Sfint. Mîntea lor era făcută acum în stare să înțeleagă Scripturile și problemele din Scripturi care pînă atunci nu le erau clare..

3. Ei vorbeau cu îndrăzneală și curaj. Numai singur argumentul, deși clar și convingător, era insuficient a îndepărta prejudecățile existente; dar, însușele de Duhul Sfint, cuvintele lor erau ca niște săbii ascuțite pornite de la Dumnezeu.

4. Lor le-a fost dată o dragoste profundă. Inimile lor erau mai mult decît pline cu bunăvoință...“

5. Erau acum plini de un zel sfînt.

„Duhul îi punea în mișcare și vorbea prin ei“ (A.A. 46).

6. Fețele lor radiau de pacea și dragostea Domnului Hristos. „Chiar înfățișarea lor dădea mărturie, de consacarea pe care o făcuseră (Idem).

7. În Biserică s-a născut adevăratul spirit al frăției creștine. „Fiecare vedea în fratele său o descoperire divină a dragostei și bunăvoinței“ (Idem 48).

8. S-a văzut la ei o unitate în scopuri.

„Un singur interes predominant și un singur subiect îi însușeau pe toți. Dorința credincioșilor era aceea de a da pe față o asemănare în caracter cu Domnul Hristos și a lucra pentru prosperitatea Bisericii Sale“ (Idem).

9. Poporul lui Dumnezeu a fost întărit. Profeția din Zaharia 12,8 a fost împlinită: cei slabi au devenit ca David, iar casa lui David, ca ingerul Domnului (Idem).

Serva Domnului merge apoi mai departe, pătrunde în detaliile cu privire la rezultatele acestei manifestări în afara Bisericii și vieții acelor care au ascultat pe apostoli.

1. O mare lucrare a avut loc. Citim că „Evanghelia a fost dusă pînă la marginile pămîntului” (Idem).

2. Evanghelia era însoțită de putere. „Inimile se supuneau puterii soliei” (Idem).

3. Un mare număr de credincioși se alătură grupului ucenicilor. Cei ce se alătură ucenicilor și nucleului de urmași ai Domnului Hristos „veneau din toate părțile” (Idem).

4. Cei apostaziază se reîntorc. „Cei ce apostaziaseră erau reconverțiți” (Idem).

5. Se dezvoltă unitatea în Hristos. „Păcătoșii se uneau cu credincioșii în căutarea mărgăritarului de mare preț” (Idem).

6. Vrajmașii deveneau apărători ai adevărului, așa cum a fost Saul din Tars, care mai înainte se număra printre cei mai înverșunați vrăjmași ai Bisericii, dar care a fost convertit și a devenit unul dintre marii ei apostoli (Idem).

Ziua Cincizecimii, a declarat apostolul Petru, a fost o împlinire a profeției din Ioel 2,28-33 (Fapte 2,16-21); dar ea n-a fost o împlinire completă, căci nu avem nici un raport cu privire la faptul că și semnele în ceruri, menționate în profeția din Ioel, s-au împlinit în acel timp.

Creștinii bine informați, cercetătorii Sfințelor Scripturi privesc către o nouă zi a Cincizecimii, o revărsare specială a Duhului Sfânt într-o măsură extraordinară, către încheierea Planului de Mintuire. Scopul ei este acela de a pregăti „griul” pentru „secerișul” final.

Pentru că Ploaia Timpurie și Ploaia Tirzie sînt apreciate diferit în scrierile inspirate, unii creștini au devenit confuzi în legătură cu acest subiect foarte important.

Din punct de vedere istoric, Ploaia Timpurie a avut loc în Ziua Cincizecimii, dar Ploaia Tirzie, va avea loc spre înche-

ierea istoriei mîntuirii. Astfel, din acest punct de vedere a fost și este imposibil ca un creștin să le experimenteze pe amîndouă, pentru că acestea sînt la o mare distanță de timp.

La nivelul experimental însă, fiecare creștin adevărat, nu numai că poate, ci trebuie să experimenteze atît ploaia timpurie, cit și pe cea tirzie.

La acest nivel, acela al experimentării, Ploaia Timpurie reprezintă lucrarea de convertire, de germinare a seminței spirituale, este primul pas spre creștere, și de continuarea ei de la un stadiu la altul.

Apoi, pe măsură ce timpul secerișului se apropie, Ploaia Tirzie pregătește griul pentru seceriș și completează lucrarea harului asupra inimii. Ea desăvîrșește chipul lui Dumnezeu în caracterul celui credincios și în consecință, credinciosul este în mod desăvîrșit transformat în acest final act al coacerii, al ajungerii la maturitate în viața spirituală.

Pentru a ajunge să trăiască experiența Ploii Tirzii, credinciosul trebuie să îplinească cel puțin patru condiții și anume:

1. El trebuie să fi avut deja experiența ploii timpurii, și aceasta să aibă continuitate în experiența lui creștină.

2. El nu trebuie să aștepte în lenevie revărsarea Ploii Tirzii, ci trebuie să fie activ, zilnic lucrînd pentru Hristos, pentru progresul viețuirii lui creștine.

3. El trebuie să ceară acest lucru în mod insistent în rugăciune și cu credință (Idem 55-56).

4. El trebuie să aștepte într-o atitudine smerită, trăindu-și viața de credință în sfințenie.

În continuare putem enumera cel puțin cinci motive pentru care este necesară Ploaia Tirzie în Biserica lui Dumnezeu:

1. Pentru a da puterea necesară împlinirii lucrării. Apoc. 18,1-4 descrie „Marea Strigare” o lucrare ce trebuie făcută, o lucrare de avertizare și o che-

mare la mîntuire. Ploaia Tirzie poate fi socotită ca fiind cauza, strigarea cea mare ca fiind efectul. Ea este dată pentru a da putere.

2. Pentru a pregăti secerișul. „Coacerea griului reprezintă terminarea lucrării harului lui Dumnezeu, pentru mîntuirea celor ce cred... Noi trebuie să fim în mod desăvîrșit transformați asemenea Domnului Hristos” (T.M. 506).

3. Pentru a ocroti pe cei mîntuiți. „Pe măsură ce membrii trupului lui Hristos, membrii Bisericii Sale se vor apropia de încheierea Planului de Mintuire și a „timpului strîmtoării lui Iacob” (Gen. 32,24-32), ei vor crește în asemănarea lor cu Hristos, și vor fi în mare măsură părtași Duhului Sfânt. Cum solia ingerului al treilea se transformă în marea strigare, iar lucrarea de încheiere a Planului de Mintuire este însoțită de putere și slavă mare, copiii cei credincioși ai lui Dumnezeu vor fi părtași slavei Sale. Ploaia Tirzie este aceea care îi reînviorează și îi întărește, ca să treacă prin toate încercările lor. Fața lor va străluci de lumina care însoțește lucrarea ingerului” (Com. Bibl. A.Z.S. la Apoc. 18,1; vol. 7, p. 984).

4. Să pregătească pe poporul lui Dumnezeu pentru împlinirea destinului său.

Experiența Ploii Tirzii va întări Biserica lui Dumnezeu, pe cei credincioși și sinceri din ea, pentru a rămîne credincioși adevărului și mărturisirii lor (Dan. 12,1; 1. T. 353).

5. Să pregătească pe cei mîntuiți pentru întîlnirea cu Mintuitorul lor. „Cei credincioși sînt în mod individual testați, puși la probă pentru o anumită perioadă de timp, pentru a se vedea dacă ei înțeleg să renunțe la 'idolii' lor și dacă dau ascultare glasului Martorului Credincios. Dacă nu vor ajunge să se curățească prin ascultarea de adevăr, și dacă nu vor ajunge să fie biruitori asupra egoismului lor, asupra mîndriei și pasiunilor lor rele, atunci ingerii Domnului vor trece pe lingă ei,

ISUS HRISTOS

Marele nostru Preot și Mîntuitor

„Tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ci ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă“ (Evr. 9,28).

lăsindu-i cu trăsăturile rele de caracter neschimbate. Altfel ei rămîn sub controlul ingerilor răi. Cei care cîștigă biruința asupra tuturor punctelor slabe din caracter și trec cu bine fiecare încercare la care sînt supuși, ajungînd biruitori, coste aceasta oricît ar costa, au dovedit că au ascultat de Martorul Credincios și prin Ploaia Tirzie ei vor fi pregătiți să întilnească pe Mîntuitorul lor“ (2. S.G. 226).

Săptămîna aceasta de rugăciune ne-a pus înainte adevăruri solemne. Sîntem și noi, asemenea bisericii din „Camera de sus“, conștienți de necesitatea unei radicale pregătiri spirituale, în vederea manifestării cu putere a Duhului Sfînt în Ploaia Tirzie ?

Astăzi, Săptămîna de Rugăciune a acestui an se va încheia. Miine, ea va fi o filă de istorie. Care este starea spirituală a noastră ? Mai avem noi încă în viața noastră păcate nebiruite, nemărturisite și deci nepărăsite, neiertate ?

Mai avem noi încă — în ciuda repetatelor apeluri ale Duhului lui Dumnezeu — „idoli“ la care ținem cu pasiune, fapt ce ne poate costa mîntuirea ? Mai avem noi încă îndatoriri sfinte neîndeplinite pentru care Dumnezeu ne poate face răspunzători ?

„Și ce ar folosi unui om să cîștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul ? Și ce ar da el în schimb pentru sufletul său ?“ (Mat. 16,26).

Apropiindu-ne de încheierea acestei Săptămîni de Rugăciune, să ne prindem cu putere de mina Domnului Hristos, Marele nostru Preot și Mîntuitor și să ajungem biruitori prin harul Său și prin puterea Sa.

D. POPA

In prima biserică creștină, iudeii care se convertiseră la creștinism, aveau o foarte mare considerație față de Templu și de serviciile ce se săvîrșeau acolo. În unele cazuri, această considerație era așa de exagerată, încît aceștia aveau mari dificultăți în înțelegerea modului în care lucrarea Domnului Hristos și rolul creștinismului erau strîns legate de vechile servicii prevăzute de legea ceremonială. Epistola către Evrei a fost adresată în special credincioșilor proveniți dintre evrei, spre a le explica aceste relații care, subliniau poziția deosebită a Domnului Hristos, cum și faptul că învățăturile Sale erau de o covîrșitoare importanță pentru mîntuirea tuturor celor ce cred în El.

Un pasaj din capitolul 9 al Epistolei către Evrei prezintă o deosebită importanță. El leagă în mod inseparabil lucrarea de ispășire a Domnului Hristos pe crucea Golgotei și lucrarea Sa de Mare Preot în Sanctuarul ceresc, de a doua Sa venire. Astfel citim : „Dar, deoarece chipurile lucrurilor care sînt în ceruri, au trebuit curățite în felul acesta, trebuia ca însăși lucrurile cerești să fie curățite cu jertfe mai bune decît acestea. Căci Hristos n-a intrat într-un locaș de închinare făcut de mină omenească, după chipul adevăratului locaș de închinare, ci a intrat chiar în cer, ca să Se înfățișeze acum, pentru noi, înaintea lui Dumnezeu.

Și nu ca să Se aducă de mai multe ori jertfă pe Sine însuși, ca marele preot care intra în fiecare an în Locul prea Sfînt cu un sînge, care nu era al lui ; fiindcă atunci ar fi trebuit să pătimească de mai multe ori de la întemeierea lumii ; pe cînd acum, la sfîrșitul veacurilor, S-a arătat o singură dată, ca să șteargă păcatul prin jertfa Sa. Și, după cum oamenilor le este rinduit să moară o singură dată, iar după aceea vine judecata, tot așa, Hristos, după ce S-a adus jertfă o singură dată, ca să poarte păcatele multora, Se va arăta a doua oară, nu în vederea păcatului, ca să aducă mîntuirea celor ce-L așteaptă“ (Evr. 9,23-28).

Astăzi, nu mai este nevoie să căutăm și să producem dovezi despre faptul că sacrificiul Domnului Hristos este de o mai mare valoare decît jertfele ce se aduceau la Sanctuar sau la Templu. Noi toți credem și înțelegem acest adevăr. Ceea ce este însă nevoie să învățăm din versetele de mai sus, este ceea ce ele ne spun despre lucrarea Domnului Hristos în favoarea noastră, a celor păcătoși. Să reținem faptul că aceste versete se referă la trei aspecte ale lucrării Domnului Hristos :

Primul, Se înfățișează înaintea lui Dumnezeu (v. 24) ; al doilea, vine în această lume „ca să șteargă păcatul“ (v. 26) ; iar al treilea, a doua Sa venire pe norii cerului (v. 28).

Apostolul Pavel, scriitorul Epistolei către Evrei, tratează lucrarea prezentă a Domnului Isus în ceruri, apoi lucrarea Sa de pe pământ și în final lucrarea Sa din viitor. În această ordine de idei vom studia și noi lucrarea Domnului Hristos în favoarea noastră.

În prezența lui Dumnezeu

În această Săptămână de Rugăciune am studiat despre lucrarea Domnului Hristos ca Mare Preot în prezența lui Dumnezeu. El a adus la îndeplinire acest serviciu „pentru noi“ (v. 24), deoarece noi avem totdeauna nevoie de slujba Sa. „Toți aceia care sînt eliberați din sclavia păcatului și slujirea lui Satana, ca apoi să rămână sub steagul însingerat al prințului Emanuel, vor fi păstrați, susținuți, prin lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos. El, Mijlocitorul nostru stînd la dreapta Tatălui, ne are totdeauna în atenție, căci este tot așa de necesar ca să ne păstreze prin lucrarea mijlocirii Sale, după cum tot El trebuie să ne răscumpere prin singele Său. Dacă numai pentru un singur moment ne-ar părăsi sau ne-ar lăsa singuri, Satana e gata să ne nimicească. Pe cei răscumparați prin singele Său, Mintuitorul îi păstrează prin mijlocirea Sa“ (Com. Bibl. A.Z.S. la Rom. 3,34, vol. 6 pag. 1078).

Există trei valoroase binecuvîntări spirituale de care noi putem beneficia, ca urmare a mijlocirii Domnului Hristos :

1. Iertarea păcatelor ;
2. Lucrarea Duhului Sfînt ;
3. Restrîngerea activității răului.

Datorită studierii Sanctuarului și serviciilor lui, putem înțelege mai bine măreția planului lui Dumnezeu pentru noi. El ne spune că prin moartea, învierea și lucrarea de mijlocire a Domnului Hristos, păcatele ne sînt iertate și avem pace cu Dumnezeu. Ispășirea a fost înfăptuită iar noi am primit darul îndreptățirii atribuite. Datorită Mintuitorului nostru sîntem declarați neprihăniți înaintea întregului Univers. Toate a-

cestea sînt aduse la îndeplinire numai prin Domnul Hristos, la care nu avem nici o contribuție, de nici un fel. Tot ceea ce putem însă face pentru îndreptățirea noastră, este s-o acceptăm. O persoană îndreptățită stă în prezența unui Dumnezeu fără păcat, a unui Dumnezeu care urăște păcatul, ca și cînd n-ar fi păcătuit niciodată. De aceea putem spune din toată inima noastră ; „lăudat să fie Dumnezeu“.

Fiind aduși în acest fel în bune legături cu Domnul nostru, avem asigurarea și speranța că prin nașterea din nou, putem crește zilnic asemenea Lui. Prin Hristos, putem primi puterea Duhului Sfînt în virtutea căreia putem birui orice tendințe spre rău fie moștenite, fie cultivate. Singurul nostru acoperămint este haina Îndreptățirii Sale, dar prin mijlocirea Sa și prin lucrarea Duhului Sfînt, prin credință, sîntem făcuți în stare să trăim zilnic procesul sfințirii care este procesul întregii noastre vieți, și să primim făgăduința neprihănirii atribuite.

În timp ce așteptăm și sîntem mișcați avînd în vedere perspectiva glorificării, Domnul nostru Isus Hristos oprește eforturile lui Satana și a tuturor forțele sale rele de a distruge totul prin dezastre, ură, suferințe și imoralitate.

„Timpul în care trăim este un timp deosebit de semnificativ... Satana văzînd că timpul său este scurt, a pus toate forțele sale la lucru pentru a înșela... și a face să fim foarte ocupați, pînă cînd timpul cercării noastre se va încheia, iar ușa milei va fi pentru totdeauna închisă“ (6. T. 31).

Cît de recunoscători trebuie să fim pentru faptul că Domnul Hristos a însărcinat pe îngerii Săi să ocrotească pe slujitorii și copiii Săi de acțiunile celui rău care caută să producă numai nenorociri. El scapă pe sfinții Săi de ispitele ce sînt prea puternice pentru ca ei să le poată rezista.

Această lucrare de mijlocire a Domnului Hristos, Marele nostru Preot, nu este un efort din partea Sa, pentru a indu-

plecă pe Dumnezeu să fie plin de milă față de copiii Săi, ci invocarea dreptului Său de a pleda în favoarea poporului Său. Serva Domnului scrie : „Și acum, Desăvîrșitorul mintuirii noastre face mijlocire pentru noi nu numai ca un simplu petiționar, ci ca un Biruitor care face aceasta în virtutea dreptului Său, ca Cel care a cîștigat biruința“ (P.D. 143).

Această biruință a fost cîștigată la Golgota. Acesta este izvorul din care ne vine răspunsul la rugăciunile noastre. Domnul Hristos S-a luptat în rugăciune stăruitoare ; El a oferit Tatălui suferințele Sale cu sudori de singe în favoarea aceluia pentru mîntuirea cărora El a părăsit cerul și a venit aici pe pămînt. Deci, cît de potrivit, cît de esențial este să ne rugăm și să nu încetăm niciodată a ne ruga. Cît de important este să fim insistenți în rugăciunile noastre, cerînd ajutorul ce ne poate veni numai din partea Domnului nostru Isus Hristos. „Dacă vom găsi timp și glas să ne rugăm, Dumnezeu va găsi timp și glas să ne răspundă“ (R.H. 1 aprilie 1890).

Părăsirea păcatelor.

Golgota este aceea către care apostolul Pavel ne atrage atenția în versetul 26, din Epistola către Evrei. Domnul Hristos a venit pentru prima dată pe acest pămînt ca să „șteargă păcatul“. Domnul Hristos șterge, în adevăr, păcatul aceluia care are încredere în El ; căci El a venit ca să mintuiască pe poporul Lui de păcatele Sale.

„Domnul Hristos a fost tratat așa cum meritam noi să fim tratați, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El să fie tratat. El a fost condamnat pentru păcatele noastre, la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Sa, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit de moartea noastră, pentru ca noi să putem primi viața Sa. Prin rănile Lui sîntem tămăduiți“ (H.L.L. 19).

Să reținem faptul că a fost un sacrificiu de bună voie. A aprofunda acest adevăr ar fi un studiu pe deplin răsplătit, care ar descoperi în mod impresionant faptul că acest act constituia una dintre dovezile cele mai convingătoare ale iubirii Sale față de noi. Nu va mai fi nevoie ca acest sacrificiu să fie repetat. El este un sacrificiu în totul suficient pentru orice situație care, ca rezultat al păcatului, s-ar putea ivi. Este mijlocul prin care credințioșii față de Dumnezeu este stabilită pentru veșnicie.

Totuși, dacă Domnul Hristos trebuie să pună capăt păcatului, El trebuie să meargă dincolo de cruce, în Sanctuarul ceresc și chiar dincolo de Sanctuar, spre finala întâlnire a sfinților, care vor fi mințuți prin El.

Versetul 28 arată că scopul acestei „arătări“, nu este „în vederea păcatului“, ci pentru a aduce mintuire poporului Său. El, de fapt, i-a mințuit, dar la acest glorios și indescriptibil eveniment, tot ceea ce a fost până la el numai credință, va deveni o realitate. Acesta este singurul loc în Sfânta Scriptură unde expresia „a doua oară“ este folosită în legătură cu revenirea Domnului Hristos pe pământ.

Cei pe care Domnul Hristos vine să-i mințuiască, au fost obiecte ale preocupării Sale spirituale. Ei au crezut în El, iar El i-a mințuit. Ei au făcut din El Domnul vieții lor. Acum, ca Domn și Împărat în cerțile cerești, El îi acceptă ca subiecte ale Împărăției Sale slăvite. Între timp, împărăția lui Sata-na se află în dezordine și urmează a primi condamnarea finală a păcatului și urmărilor lui.

Pentru a fi gata a întâmpina pe Domnul Isus când El va veni a doua oară, noi trebuie să credem că El a venit... „ca să poarte păcatele... aducindu-Se jertfă“, și trebuie de asemenea să credem că El va apărea în prezența lui Dumnezeu, pentru noi. Cu alte cuvinte, numai Domnul Isus și harul Său mințuitor ne poate face fii ai Împărăției Sale.

Care este situația noastră spirituală? Așteptăm noi oare cu bucurie momentul întâlnirii noastre cu Mintuitorul? Ce trebuie, oare, să facă cei ce așteaptă cu nerăbdare pe Mintuitorul? Care sînt, de fapt, dovezile dorinței noastre de desăvîrșire, de întâlnire cu desăvîrșitorul Mintuirii noastre? Inspirația divină ne spune că „este privilegiul nostru nu numai de a aștepta, ci și de a grăbi venirea Domnului Hristos“ (P.D. 62). Este deci privilegiul nostru ca prin exemplul propriei noastre vieți să dăm mărturie despre marile lucrări pe care Domnul Hristos le-a făcut pentru noi. Trăim cele mai deosebite momente ale istoriei mințuirii și nu trebuie să dezamăgim pe Maestrul divin. „Vegherea și lucrarea merg mină în mină; credința și faptele trebuie unite laolaltă“ (1 S.M. 38).

Unii au văzut în ideea exprimată în versetul 28, și anume, că Domnul va veni la poporul Său, o analogie a marelui preot venind înaintea poporului care aștepta cu temere și îngrijorare ieșirea sa din Sfânta Sfințelor, în Ziua cea Mare a Ispășirii. Trebuie că în adevăr, acesta a fost un moment dramatic în cadrul serviciului de la Sanctuarul din vechime.

În timp ce marele preot se afla în Sfânta Sfințelor cu singele țapului pentru Domnul, și care fusese adus jertfă, adunarea credincioșilor aștepta afară reîntoarcerea sa din fața prezenței lui Dumnezeu. Tot astfel, în versetul 28, cei credincioși sînt înfățișați ca așteptînd cu multă nerăbdare și cu îngrijorare revenirea Marelui Preot, Domnul Isus Hristos, și ieșirea Lui din Sanctuarul din ceruri. Serva Domnului prezintă și ea ideea unei analogii între aceste două faze ale lucrării de mințuire. „După cum marele preot, după îndeplinirea serviciului și lucrării sale din Sfânta Sfințelor, ieșea afară la adunarea poporului îmbrăcat în hainele sale de mare preot, tot astfel Domnul Hristos va veni a doua oară, îmbrăcat în veșmintele Sale de un alb strălucitor... El va veni în slava Sa, și în

Slava Tatălui Său, și toată oastea îngerilor. Îl va însoți în drumul Său“ (A.A. 33).

Ce scenă minunată, impresionantă! Domnul Hristos, capul Bisericii va veni să întâmpine, să Se întâlnească cu ceata mințuitorilor Săi. Lucrarea Lui de mijlocire S-a încheiat. Preoția Sa și-a împlinit menirea și este acum de domeniul trecutului. El stă înaintea celor mințuți ca un Eliberator al lor din păcat și moarte. „Tată, vreau ca acolo unde sînt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia, pe care Mi i-ai dat Tu, ca să vadă slava Mea, slavă, pe care Mi-ai dat-o Tu; fiindcă Tu M-ai iubit înainte de întemeierea lumii“ (Ioan 17,24).

„Au trecut aproape nouăsprezece veacuri de cînd Mintuitorul a rostit făgăduința revenirii Sale. De-a lungul veacurilor, cuvintele făgăduinței Sale au umplut de curaj și de speranță inimile credincioșilor Săi. Dar făgăduința n-a fost încă împlinită. Vocea Izvorului și Dătătorului vieții, n-a chemat încă la viață pe sfinții adormiți în paturile lor de pulbere; dar Cuvîntul Său este sigur, este certitudine, Dumnezeu va împlini Cuvîntul făgăduinței Sale cînd El va considera că trebuie să facă acest lucru. Oare scurgerea timpului să ne obosească, să ne facă să ne pierdem nădejdea și increderea? Nu! Nicidecum! Făgăduințele lui Dumnezeu sînt certitudini veșnice. Dar este oare ființa mea gata să stea în prezența lui Dumnezeu și a Mintuitorului nostru? Numai eu și fiecare dintre noi, numai Dumnezeu poate cunoaște răspunsul la această întrebare. Fie ca arătarea în slavă a Domnului Hristos să aducă, în adevăr mințuire tuturor celor ce-L așteaptă. Eu și fiecare dintre noi să fim printre cei mințuți. Aceasta „fiindcă atît de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică“ (Ioan 3,16).

Curierul Adventist

*Organ al Cultului Creștin Adventist de Ziua a Șaptea
din Republica Socialistă România*

*Apare la două luni, sub conducerea unui Comitet
Redacția și Administrația*

București : Str. Labirint nr. 116 — Sect. 4 — Tel. 20.76.65

**Redactor
Dumitru Popa**